STJERNEN

143. ÅRGANG · NUMMER 3 · JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE · MARTS 1994

STJERNEN

MARTS 1994

På forsiden

Rom, Italiens hovedstad, har over fem millioner indbyggere – og at bevæge sig gennem en så stor by kan være vanskeligt. Sidste dages hellige teenagere må få hjælp fra deres familie for at komme til seminar lørdag eftermiddag. Se »På rette vej i Rom,« s. 10. (Foto på omslaget: Alfred W. Walker og Scott Knudson).

Børnestjernens forside

Noa og dyrene forbereder sig på at gå ind i arken. (Illustreret af Don Weller).

ARTIKLER

ISÆR FOR UNGE

FASTE PUNKTER

BØRNESTJERNEN

MARTS 1994 · 143. årgang · Nummer 3
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift.

Det Første Præsidentskab: Ezra Taft Benson, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson

De Tolvs Kvorum: Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott.

Redaktion: Rex D. Pinegar, Joe J. Christensen
Vejledere: William R. Bradford, Spencer J. Condie, John H. Groberg

Curriculum Department:
Adm. direktør: Ronald L. Knighton
Planlægning og redaktionel leder: Brian K. Kelly
Grafisk leder: Allan R. Loyborg
Grafisk leder, tidsskrifter: M. M. Kawasaki

International Magazines:
Chefredaktør: Marvin K. Gardner
Medredaktør: R. Val Johnson
Assisterende redaktør: David Mitchell
Assisterende redaktør for Børnestjernen: DeAnne Walker
Planlægning: Maryann Martindale
Art Director: Scott Van Kampen
Design: Sharri Cook
Produktion: Reginald J. Christensen, Jennifer Datwyler, Jane Ann Kemp, Denise Kirby
Abonnementafdeling:
Cirkulation: Thomas L. Peterson
Distribution: Joyce Hansen
Marketing: Kent H. Sorensen

Stjernen: *Redaktør:* Carsten Gram
Kirkenyt: Carsten Gram

Redaktionens adresse:
Translation Division
Hans Egedes Gade 2, 1. · DK-2200 København N
Telf. 31 39 13 66 · Fax 31 39 13 67

Distribution:
Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9 · DK-3540 Lynge
Telf. 42 18 77 27 · Fax 42 18 79 82

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk; hveranden måned på indonesisk, tahitisk og thailansk; kvartalsvis på bulgarsk, islandsk, russisk, tjekkisk og ungarsk

STJERNEN (ISSN 0900-2545) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price $ 10.00 a year. $ 1.00 per single copy. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to IM at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Abonnement:
12 numre DKK 80,- (inkl. moms og porto). Betaling over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
USA og Canada: US $ 10.00
(Surface mail).
Udkommer 12 gange om året
Printed by: BG Offset · Dk-3500 Værløse · Denmark
ISSN 0900-2545 · 94983 110

SELV BILLEDERNE VIDNER

Jeg tjener sammen med min mand i Estland som det første finske missionærægtepar her. Når vi besøger og underviser de estiske medlemmer af Kirken, er vi sommetider nødt til at rejse langt med bus. Ofte medbringer jeg *Valkeus* (*Stjernen* på finsk) for at læse noget. Nu og da har der også været nogle enkelte artikler på estisk på de lokale sider.

Jeg er især taknemmelig for nummeret i april 1993, hvor der var mange smukke billeder af Kristus. Jeg bladrede nummeret igennem en dag i bussen, da en midaldrende kvinde satte sig ved siden af mig. Hun så billederne af Kristus og spurgte mig, hvor hun kunne købe et sådant tidsskrift, da de lokale blade ikke er så smukt illustreret. Jeg fik lejlighed til at fortælle hende om Kirken.

Mens vi så på billederne, sagde hun: »Vi estere har brug for tidsskrifter som dette.« Jeg fandt så en artikel på estisk af Marina Saarikke, som gennemgik præstedømmets myndighed, og begyndte at læse den højt for hende. Midt i læsningen sagde min medpassager: »Det er sandt.« Vi frydede os sammen i Helligåndens nærværelse, og jeg inviterede hende til at komme til vore møder.

Søster Mirja Silvennoinen
Tallinn, Estland

DELE STJERNEN UD

Lige siden min dåb har *Liahona* (*Stjernen* på spansk) altid været en kilde til inspiration for mig. Jeg blev derfor vred, da min far begyndte at give bladet til sine venner på arbejdet. Jeg ønskede at beholde dem til fremtidig brug.

Min indstilling ændredes fuldstændig, da der en dag kom en mand til vores hjem, som søgte min far. Han fortalte, at min far havde givet ham nogle enkelte eksemplarer af *Liahona*. Min far havde også talt med ham om evangeliet, men nu arbejdede min far ikke mere samme sted som han. Denne bror havde læst *Liahona* igen og igen og havde overvejet deres indhold. Nogen tid senere, da missionærerne bankede på hans dør, havde vor himmelske Fader forberedt ham til at genkende sandheden og indgå pagter med Herren. Han søgte omgående efter min far for at takke ham for at videregive tidsskriftet.

Siden den oplevelse forstår jeg bedre, at Herren bruger enhver metode til at bringe sandheden til dem, der er rede til at tjene ham.

Giesi Romeo Aquirre Dávila
Mexquital, Guatemala

FRA KINA

Jeg er ateist og kom for nylig fra Kina til Saipan (en ø i Stillehavet). En dag fandt jeg uventet et eksemplar af *Sheng Tu Chi Sheng* (*Stjernen* på kinesisk). Af nysgerrighed kiggede jeg bladet igennem og blev dybt rørt over dets indhold. Det gav mig mod til at leve, styrke til at imødegå prøvelser og et ønske om at vide mere om mormonkirken og Gud. Jeg håber at få mere viden om religion, da jeg indtil nu ikke har kunnet tro, at der eksisterer en almægtig Gud i denne verden.

Jeg kom helt alene til Saipan, og jeg har ofte følt mig ensom og fortabt. Det var dette blad, som gav mig mod til at overvinde disse følelser. Jeg ønsker oprigtigt, at *Sheng Tu Chi Sheng* fortsat må opleve succes.

Li, Rei-ming
Saipan

Det, der har størst værdi

Præsident Gordon B. Hinckley
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Jeg forundres altid over den storslåede belæring, som Herren gentagne gange gav til forskellige personer, som gennem profeten Joseph Smith adspurgte ham om, hvad der ville være det vigtigste, de kunne gøre.

Herren sagde: »Og se, nu siger jeg dig, at det, der vil være til størst gavn for dig, vil være at forkynde omvendelse for dette folk, så du kan bringe sjæle til mig, og at du sammen med dem kan nyde hvilen i min Faders rige« (L&P 15:6).

Skrifterne indeholder mange eksempler på ædle mænd og kvinder, som med engagement og begejstring har berettet om Herrens ord til andre. Til disse inspirerende beretninger kan tilføjes et næsten uudtømmeligt lager af historier og oplevelser blandt de hellige i de sidste dage, som har indviet alt, hvad de havde, til opbygningen af Guds rige.

Et eksempel fra det 19. århundrede, som altid har inspireret mig meget, er beretningen om Dan Jones fra Wales, som var hos profeten Joseph Smith

Herover: **Aftenen før profeten Joseph Smith led martyrdøden i fængslet i Carthage, lovede han Dan Jones: »Du vil atter se Wales og fuldende den mission, du har fået, før du skal dø.«** ***Til venstre:*** **Som missionær i Wales forkyndte Dan Jones frimodigt evangeliet.**

ILLUSTRERET AF CLARK KELLEY PRICE

aftenen før hans martyrdød. Det er værd at gengive et kort resumé af hans liv.

Dan Jones blev født den 4. august 1810 i Halkin, Flintshire, i Wales. Da han var 17 år, stod han til søs. Han lærte at håndtere skibe og sømænd, han smagte det salte skumsprøjt i den stærke vind og skibets rullen i forrygende storme. I 1840 emigrerede han til USA. Der erhvervede han og var selv kaptajn på et lille skib, der gik i fast rute på Mississippis vande. Han sejlede fortrinsvis passagerer fra New Orleans til St. Louis. Hans mistede sit skib. I 1842, da han var 31, ejede den lille, firskårne waliser en halvpart i *Maid of Iowa*, et skib, der var stort nok til at medtage 300 passagerer.

Mens Dan sejlede på floden, hørte han om mormonerne, som var blevet fordrevet fra Missouri og havde fundet et midlertidigt opholdssted i Quincy i Illinois. Her grundlagde de »Nauvoo den skønne« på et sted, hvor floden slog en stor bue, hvilket skabte en illusion af en halvø, der strakte sig ud i vandet. Noget tyder på, at Dan Jones læste nogle negative artikler om mormonerne, som på den tid blev trykt i blade og aviser. Alt dette vakte hans nysgerrighed. Han ønskede at vide mere om disse mennesker. Han mødte mormonerne, blev undervist og modtog sandheden. I januar 1843 blev han døbt i Mississippiflodens kolde vand.

I april måned sejlede han en skibsladning engelske nyomvendte op ad Mississippi til Nauvoo. Her mødte han Joseph Smith. Fra første øjeblik opstod der gensidig respekt og forståelse.

Det følgende år blev Joseph Smith og hans bror Hyrum i juni måned arresteret og ført til Carthage. Dan Jones var blandt dem, som ledsagede dem og blev låst inde i fængslet sammen med dem. Den sidste aften i Carthage, da de andre øjensynligt var faldet i søvn, hviskede Joseph Smith til Dan Jones: »Er du bange for at dø?« Han svarede: »Tror du, den tid er kommet? Engageret i denne sag, så tror jeg ikke, at døden kan være så skræmmende.«

Joseph Smith besvarede dette med de sidste profetiske ord, der er kendt fra hans mund: »Du vil atter se Wales og fuldende den mission, du har fået, før du skal dø.«[1]

Den næste dag bad profeten bror Jones om at bringe et brev til Orvil H. Browning fra Quincy i Illinois, hvor Mr. Browning blev bedt om at repræsentere Joseph og Hyrum ved deres snarlige retssag. Mens bror Jones forlod fængslet og trængte gennem pøbelen, blev hans liv truet. Da han til hest red bort, fløjtede kuglerne omkring ham, men ingen rørte ham. I hastværket med at komme væk red han den forkerte vej og undgik derved en pøbelskare, som kunne have slået ham ihjel. Han nåede endelig frem til Quincy og hørte der om nedskydningen af Joseph og Hyrum på denne lummerhede eftermiddag den 27. juni 1844. Han glemte aldrig sin hengivenhed for profeten. Han afveg aldrig i sin loyalitet over for den sag, som Joseph Smith havde viet sit liv til.

Opfyldelsen af profetens udtalelse kom nogle måneder efter, da Dan Jones blev kaldet til at rejse til Wales. Hans hustru Jane ledsagede ham. De rejste sammen med Wilford Woodruff og andre til Storbritannien. Ældste Jones fik til opgave at arbejde i det nordlige Wales. Selv om han havde den store fordel at tale både walisisk og engelsk, opnåede han relativt lidt i sit forsøg på at bevæge hjertet hos menneskene i dette område. På den anden side havde William Henshaw, som ikke talte walisisk, en betragtelig succes sydpå.

Da bror Henshaw blev afløst et år senere, blev ældste Jones kaldet til at præsidere over hele Kirken i Wales. Han oprettede sit hovedsæde i Merthyr Tydfil i det sydøstlige Wales. Sammen med en håndfuld missionærer oplevede han en forbløffende høst. Fra 1845 til 1848 blev omkring 3.600 døbt. Det er anslået, at i forhold til hele befolkningen blev en ud af hver 278 personer i Wales på den tid døbt i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Kirkens modstandere havde adgang til aviser og andre publikationer, hvor de angreb mormonmissionærerne. Men pressen åbnede ikke sine spalter for ældste Jones. Han besluttede derfor, at han ville svare med sin egen publikation. Han sikrede sig hjælp fra sin bror, John Jones, der var protestantisk præst og ejede en trykpresse. Det fortælles, at John trykte Dans materialer i løbet af ugen og fordømte ham fra prædikestolen om søndagen.

ILLUSTRERET AF PAUL MANN

Sammen med en håndfuld missionærer bevidnede Dan Jones en forbløffende høst. Fra 1845 til 1848 blev omkring en ud af hver 278 personer i Wales døbt ind i Kirken.

Dan Jones' udgivelse var den første udgivelse af et mormontidsskrift på et andet sprog end engelsk.[2] Det udkom i 1846 under navnet *Prophwyd y Jubili* (»Jubelfestens profet«). Vi får en fornemmelse af hans sommetider krigeriske stil i den indledende artikel:

»Kære læser – Se begyndelsen til en ny æra i vor tid, ja, det mest bemærkelsesværdige, der nogen sinde er sket, det mest vidunderlige er beredt, de vældigste gerninger og de mest glorværdige virkninger i nogen tidsalder. Himlens gyldne nøgler er nu atter blevet betroet til mennesker, således at de kan åbne alle skatkamre, lukke op for alle hemmeligheder og fjerne alle vildfarelser fra menneskehedens midte. Evighedens døre åbner sig på deres rustne hængsler, dens skjulte perler og gamle og nye skatte begynder nu atter at skinne for øjnene af alle mennesker ligesom på Guds tid! Lad jordens indbyggere fryde sig, og lad enhver waliser lytte til nyheden om stor glæde, som forkyndes af denne sidste basun.«[3]

Han havde en interessant missionsteknik. Den bestod i bund og grund af polemik, en teknik, der ikke passer til vor tid, men som han brugte med held dengang. Han frygtede ingen. Han handlede dristigt. Om hans metode er der skrevet: »Han ville ofte bekendtgøre i en by i flere uger, at han var på vej for at 'omvende' hele byen. Han informerede borgmesteren, byrådet, præsterne og politiet om sine hensigter. Han fik de lokale medlemmer af Kirken til at uddele tusinder af pjecer til hele byen. Når han ankom til jernbanestationen, blev han ofte mødt af hele byens ledere og mange ophidsede borgere.«[4]

Præster fra andre kirker tordnede imod ham. De brugte deres prædikestole og pressen. Om deres fjendtlige indstilling skrev Dan Jones: »De fleste af de historier, der fortælles om stakkels bror Joseph i Amerika, tilskrives her kaptajn Jones, og jeg hører ofte dem, som ikke kender denne lille mand, uden tøven fordømme ham som 'en forbandelse over dette land.'«[5]

Den offentlige mening blafrede frem og tilbage, men i stedet for at undgå konfrontationer, brugte Dan Jones kontroverserne til sin fordel. Han tiltrak sig så meget opmærksomhed, at alle var nødt til at tage stilling til, om mormonernes evangelium var sandt eller falsk. Et stadig stigende antal nyomvendte kom ind i Kirken, mens en veritabel storm rejste sig mod mormonerne i almindelighed og ældste Jones i særdeleshed. Han blev bagvasket i pressen. Der blev råbt efter ham i gaderne. Hans liv blev truet.

Under de forhold skrev han: »Jeg fryder mig over sejrens pris. Jeg kom her for at slås for mine brødres åndelige frihed, og jeg takker himlen for ... at Herren befrier dem for deres lænker i hundredvis! Kan nogen, der har smagt frihedens sødme, sige 'stands!'«[6]

Dette var også en periode med indsamling af de hellige til Rocky Mountains i det vestlige USA. Nauvoo var blevet forladt. Dets hellige tempel var blevet vanhelliget og brændt ned. De hellige forlod deres hjem ved Mississippifloden og arbejdede sig møjsommeligt tværs over Iowa til Missourifloden, hvor de etablerede Winter Quarters. Det skete i 1846. Det følgende år snoede det første

kompagni sig frem langs Elkhorn River og langs Platte River gennem det, der nu er Nebraska, og op i højlandet i det nuværende Wyoming og derfra ind i Great Salt Lake-dalen. »Kom til Zion« lød råbet.

De nyomvendte var for det meste meget fattige. Men de var blevet opfordret til at spinke og spare for at deltage i denne store indsamling. Den første gruppe, der forlod Wales, bestod af lidt over 300 hellige, som samledes i Swansea og derfra sejlede med skib til Liverpool. I Liverpool var det nødvendigt at dele gruppen, således at 249 sejlede med skibet *Buena Vista* og 77 med *Hartley*, som sejlede kort efter. Ældste Jones skulle sejle med *Buena Vista*. Hans bekymringer blev ikke mindre af, at hans hustru Jane havde født deres datter Claudia kort før afrejsedagen. Det blev først bestemt, at hun blev tilbage, og at han ville komme tilbage efter hende senere. Men hun ombestemte sig. Da han var rejst, købte hun billet til sig og sit barn og indhentede ham i Council Bluffs i Iowa.

Det tog syv uger at sejle fra Liverpool til New Orleans. I dag kan vi knap forestille os rædslerne ved en sådan rejse, hvor 250 personer var mast sammen på et relativt lille skib i hele den periode. Det var nødvendigt at medbringe mad til hele turen. Rederiet skulle efter loven medbringe den nødvendige mad, men man opfordrede passagererne til at medbringe andet, for at gøre deres måltider mere velsmagende.

I New Orleans skiftede passagererne fra *Buena Vista* til en flodbåd, som førte dem til St. Louis. De havde overlevet den lange rejse over havet med minimale tab, men nu blev de ramt af kolera. Mellem New Orleans og St. Louis og derfra med et andet skib op ad Missourifloden til Council Bluff døde 67 undervejs. En person kunne synes helt rask en dag og udånde den næste. Skibet standsede ofte undervejs for at begrave de døde.

I Council Bluffs blev Kirkens første walisisk-talende gren i USA oprettet. Her købte immigranterne også okseforspand og vogne. Disse medlemmer havde været minearbejdere og håndværkere. De kendte intet til at køre med okser og håndtere en tung vogn hen ad en vej, som faktisk kun var et hjulspor. De skulle lære at spænde for og fra, hvordan man taler med dvaske okser, hvordan man behandler deres fødder, når de bliver ømme. De forlod Council Bluffs den 13. juli 1849 og turen til Salt Lake-dalen tog 108 dage.

Den 18. oktober ramte en forfærdelig snestorm dem, da de befandt sig i højlandet i Wyoming. 60 af deres køer døde. Endelig ankom de til Salt Lake-dalen den 26. oktober. Det havde taget dem otte måneder at rejse fra Liverpool til Salt Lake City. En femtedel af kompagniet var døde af kolera, og andre var blevet tabt undervejs, bl.a. et par enkelte, hvis vidnesbyrd var visnet undervejs.

I dag kan vi rejse fra London omkring ved middagstid og ankomme til Salt Lake City samme aften.

I Utah slog Dan Jones sig ned i Manti, hvor han i 1851 blev valgt som den første borgmester. Men året efter blev han kaldet til at tjene en anden mission i sit fædreland. Igen accepterede han uden tøven. Sammen med nogle enkelte andre begyndte han den lange rejse mod øst. Godt 125 km øst for Salt Lake City mødte han en gruppe walisiske hellige på vej mod dalen. De var blevet døbt under hans første mission, og de kunne dårligt skjule deres følelser, da de mødte deres højtelskede leder – de var på vej med dalene i Vesten, og han var på vej mod dalene i Wales. De sang, de græd, de talte varmt og inderligt med hinanden. De tilbragte en lykkelig dag sammen, før de skiltes. Da de skiltes, gav ældste Jones et brev til William Morgan, som han skulle give til Kirkens præsiderende biskop Edward Hunter. Brevet er et glimrende billede på denne usædvanlige mand og hans kærlighed til sine walisiske brødre og søstre:

»Højtærede biskop Hunter – Mange af mine landsmænd kommer over prærien i det 13. kompagni. Jeg kender ikke deres tilstand; måske er deres beholdning af penge og madvarer knap. Hvis det er tilfældet, når de kommer til dalen, vil jeg være dig taknemmelig, hvis du vil give dem det, de behøver gennem bror Morgan. Så vil jeg betale dig i Manti, San Pete Valley.«[7]

Ifølge en leder i *Millennial Star* var Dan Jones »den største velgører nogensinde for waliserne.«[8]

Da ældste Jones atter var tilbage i Wales, lagde han al

ILLUSTRERET AF CLARK KELLEY PRICE

Godt 125 km øst for Salt Lake City på vej til sin anden mission i Wales mødte Dan Jones en gruppe walisiske hellige på vej mod Salt Lake-dalen. De kunne dårligt skjule deres følelser, da de mødte deres højtelskede leder. De sang, de græd, de talte varmt og inderligt med hinanden.

sin energi i værket. Under hans anden mission kom omkring 2.000 nyomvendte ind i Kirken. Det var forbløffende.

På denne tid havde Kirken etableret et emigrationsfond. Med denne finansiering, og da Kirken chartrede skibe til at krydse Atlanterhavet, kunne en person rejse hele vejen fra Liverpool til Salt Lake-dalen for noget, der svarer til 300 kr. Alligevel var selv det beløb vanskeligt at skaffe. For de fleste af disse nyomvendte var det kun muligt at forlade deres fædreland og rejse til Zion på grund af fondet.

Ud fra egne erfaringer skrev ældste Jones en pjece med detaljerede instruktioner til dem, der ville rejse. Jeg kan godt lide rådet i det indledende afsnit:

»Betal for det første jeres retmæssige gæld til enhver, eller opnå velvilje hos dem, I skylder, til enten at eftergive jer fuldt ud eller give jer tid til at betale ved jeres rejses mål; gør man ikke det ene eller det andet, tilråder vi ikke nogen at emigrere til Zion.«[9]

Han insisterede på dette. Ærlighed og retskaffenhed var kendetegnende for denne mand.

Igen i 1856 krydsede han havet med en anden stor gruppe hellige fra Wales. De blev en del af håndkærreemigrationen dette skæbnesvangre år. De nåede frem til dalen uden de store lidelser, men de to efterfølgende kompagnier, Willies og Martins kompagnier, led frygteligt i de snestorme, som de blev fanget af.

Ældste Jones rejste ikke med håndkærrekompagnierne, som rejste tidligere. Han fulgtes med en gruppe missionærer på vej hjem, som var i stand til at rejse hurtigere end dem med håndkærrer. Det var denne gruppe, som fandt Willies og Martins kompagnier i vanskeligheder i Wyomings storme, og som bragte nyheden til Brigham Young, der straks organiserede mandskab, som drog afsted for at hjælpe dem.

Bror Jones havde efterhånden et dårligt helbred. Han var blevet syg af anstrengelserne ved sin tjeneste, et offer

Dan Jones sendte eller ledte mange hellige fra Wales til Zion. De elskede kaptajn Jones, som de kaldte ham, og brugte hans vidnesbyrd som grundvold for deres eget.

for en forfærdelig udmattelse. Fra den tid og fremover forværredes hans helbred. Hans kære hustru, Jane, døde den 24. februar 1861. Mindre end et år efter, den 3. januar 1862, døde Dan Jones af tuberkulose i en alder af 51 år.

Som ven af Joseph Smith og Brigham Young havde han vandret med profeterne. Han var urokkelig i sin loyalitet mod den sag, som de forkyndte. Hans trofasthed var ubestridelig. Hans iver for at forkynde evangeliet har sjældent mødt sin lige. I 1844 havde han set de personer i øjnene, som dræbte profeten og Hyrum, og på sit modersmål offentliggjorde han en beretning om denne tragiske begivenhed. Han var overbevisende og magtfuld, hvad enten han talte på engelsk eller walisisk, når han vidnede om Jesu Kristi gengivne evangelium.

Han kendte til troens pris, når det gengivne evangeliums værk skulle gå fremad. Han ville give sit liv for det. Det gjorde han rent faktisk. Hans utrolige anstrengelser, hans utrættelige iver i tale og på skrift, de lange og trættende rejser frem og tilbage over havet og prærien krævede alle deres pris. Han sparede aldrig sig selv i den sag, som han viede sit liv til.

De hellige i Wales elskede kaptajn Jones, som de hengivent kaldte ham. De lyttede til ham. De stolede på ham. De fulgte hans råd. De modtog hans vidnesbyrd og brugte det som grundvold for deres eget.

Titusinder i Kirken i dag er efterkommere af dem, som han og hans medhjælpere underviste og døbte. Med hensyn til antal nyomvendte må Dan Jones bestemt være blandt den mest produktive håndfuld missionærer i Kirkens historie. Han viede sit liv til at undervise i retfærdighed og til at opbygge tro.

Jeg tilføjer mit vidnesbyrd om storheden af hans indsats og de evigtvarende konsekvenser for generationer af efterkommere, når vi tager Herren på ordet og deler evangeliet med andre: »Og se, nu siger jeg dig, at det, der vil være til størst gavn for dig, vil være at forkynde omvendelse for dette folk, så du kan bringe sjæle til mig, og at du sammen med dem kan nyde hvilen i min Faders rige« (L&P 15:6).

Må vi hver især gennemgå vores eget liv, vore omgivelser og forudsætninger og derpå bønsomt, energisk og med begejstring gå i gang med at bringe vores families, naboers, venners og kollegers sjæle til Herren. □

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERE

1. Herren har gentagne gange sagt, at »det, der vil være til størst gavn for dig, vil være at forkynde omvendelse for dette folk« (L&P 15:6).
2. Et medlem i det 19. århundrede fra Wales, Dan Jones, er et godt eksempel på en, som viede alt til opbygningen af Guds rige.
3. Bror Jones blev bagvasket i pressen, og hans liv blev truet; alligevel var han med til at undervise tusinder af sine walisiske landsmænd i evangeliet, og han sparede ikke sig selv i den sag, som han viede sit liv til, da han tilsluttede sig Kirken.
4. Der er ingen ende på de bidrag, vi yder, eller på de evigtvarende konsekvenser for andre, når vi er med til at bringe andres sjæle til Herren.

NOTER

1. Rex LeRoy Christensen, »The Life and Contributions of Captain Dan Jones,« magisterdisputats, Utah State University, 1977, s. 17.
2. *Ibid.*, s. 24.
3. Ronald D. Dennis, oversætter, *Prophet of the Jubilee* ... (pjece), Provo, Utah: Ronald D. Dennis, 1981, s. 1.
4. Christensen, »Life and Contributions,« s. 39-40.
5. *Ibid.*, s. 27.
6. *Ibid.*
7. Som citeret i Ronald D. Dennis, *The Call of Zion*, Provo, Utah: Brigham Young University Religious Studies Center, 1987, s. 77.
8. Christensen, »Life and Contributions,« s. 44.
9. Ronald D. Dennis, oversætter, *Yr arweinydd i Seion* (En vejledning til Zion), Swansea, Wales: Dan Jones, 1855, s. 1).

ILLUSTRERET AF PAUL MANN

På den rette vej i Rom

DeAnne Walker

Den store by breder sig over de berømte syv høje. Rom – Italiens hovedstad – med mere end 2.500 års historie og legender – er nu en moderne storby med over 5 millioner indbyggere. De snævre stræder i nogle bydele er som en kompliceret labyrint og er ofte lammet af trafikken, mens biler på motorvejene lige uden for byen bevæger sig i svimlende fart. Taxier, busser og toge forøger kun forvirringen ved at bevæge de store mængder mennesker rundt i denne store by.

Forsøg på at bevæge sig *overhovedet* i Rom kan være et problem, men for sidste dages hellige teenagere er dette især sandt lørdag eftermiddag. Hvorfor er lørdag eftermiddag et problem? Det er det tidspunkt, hvor elever som Adriana Pagnani, 15; Mauro Salerno, 16; Arianna Canzachi, 15; Sara Nardi, 17, og Giorgia Romano, 14, fra Nomentano Gren i Rom samles til seminar – ligesom seminareleverne i de tre andre grene i Rom. Disse elever har allerede været i skole på ugens seks første dage, men det er *efter* skoletid om lørdagen, at de ser frem til at mødes med deres SDH-venner til seminar. Hver af disse elever skal ret langt for at komme til kirken; og da det for nogle vil tage op til 2½ time med offentlig transport, er eleverne afhængige af, at deres forældre kører for dem. Adriana Pagnani forklarer: »I Italien kan man ikke få kørekort, før man er 18 år. Det betyder, at vore forældre må køre os. Hvis vore forældre ikke kan bringe os til seminar, så kan vi ikke komme!«

FOTO: SCOTT VAN KAMPEN; ALLE ANDRE: ALFRED W. WALKER

Blandt Roms fortidsminder bygger sidste dages hellige seminarelever et liv på tjeneste i evangeliet. *Herunder, fra venstre:* Adriana Pagnani, Mauro Salerno og Arianna Canzachi. *Herover:* Colosseum, et af Roms kendte seværdigheder.

Lørdag eftermiddag kommer alle Roms sidste dages hellige teenagere fra hele byen for at deltage i seminar. *Til højre:* Cristina Staltari, Franco Salerno (seminarlærer) og Alessandra Fiorillo. *Nederst, fra venstre:* Giorgia Romano og Alessandra Denti.

MISSIONÆR-MULIGHEDER

For Mauro Salerno er det lidt lettere at komme til seminar, selv om han bor uden for Rom, og det tager godt 20 minutter at komme i kirke – hans far er lærer for klassen! Mauro fortæller om en oplevelse for nylig, der gjorde ham glad for, at han havde deltaget aktivt i seminar. »I skolen var jeg blevet bedt om at aflægge en mundtlig rapport om jøderne og Jesu Kristi historie,« husker Mauro. »Vi studerede Lære & Pagter i seminar på det tidspunkt, så jeg tilføjede lidt til min beretning. Jeg fortalte klassen, at jeg var medlem af SDH-kirken, og at jeg deltog i seminar. Og derefter talte jeg en lille smule om Kirken.« Og med et stort smil tilføjer han: »Jeg fik karakteren otte – otte point ud af ni mulige!«

Det krævede mod, da Mauro fortalte sine klassekammerater om sin religion, for han er det eneste medlem af Kirken på hans skole. Rent faktisk er alle seminareleverne i Nomentano Gren det eneste medlem af Kirken på den skole, de går på. De går alle på forskellige skoler, og de har hver især muligheder for at fortælle deres venner, som ikke er medlemmer af Kirken, om evangeliet. Arianna Canzachi har været medlem af Kirken hele sit liv, men alle hendes venner i skolen tilhører den katolske kirke. »Jeg ved, at hvis jeg er et godt eksempel på det, jeg tror på, så vil mine venner forstå lidt af, hvad min religion drejer sig om,« siger hun.

»Når jeg går til fester og aktiviteter, er det normalt sammen med mine venner fra skolen,« fortæller Adriana Pagnani. »Engang imellem spørger de mig om, hvad jeg tror på, men ikke særlig tit. Derfor forsøger jeg at tage dem med til seminar eller i kirke engang imellem eller til aktiviteter i Unge Piger, og jeg føler, at det er som at være missionær en lille smule.«

»Det spørgsmål mine venner oftest stiller,« nævner Mauro, »er: 'Hvad er forskellen på din kirke og vores kirke?'

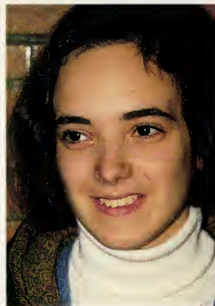
Jeg fortæller dem altid, at vores kirke har en profet, der har direkte kontakt til Gud, og at vi har det gengivne præstedømme.« Mauro standser et øjeblik, før han tilføjer: »Og de spørger mig altid: 'Hvad er præstedømmet?' Jeg fortæller dem blot, at præstedømmet er Guds magt på jorden.«

Ud over selv at yde en indsats for at udbrede evangeliet deltager disse unge sidste dages hellige i Rom også i tjenesteprojekter arrangeret af Unge Piger eller spejderorganisationen i grenen. For ikke så længe siden bragte en gruppe unge mænd et eksemplar af bogen *Sandheden gengivet* til alle bibliotekerne i området. Og de unge piger lægger planer om et tjenesteprojekt på et børnehjem for børn i alderen 2-12 år. »Vi håber, at et sådant projekt vil blive til en regelmæssig aktivitet,« fortæller Adriana Pagnani.

ET EKSEMPEL FOR ANDRE

Eftersom sidste dages hellige teenagere i de fire grene i Rom bor så langt fra hinanden, og transport er et stort problem, er det vanskeligt for dem at komme sammen til et møde eller en aktivitet. Der er kun 21 aktive unge piger i distriktet i Rom, som omfatter de fire italienske gren i Rom, en international gren i Rom og fem grene i andre byer. Søster Lorenza Perticaroli, der er Unge Pigers præsidentinde i distriktet, erkender, at de unge har mange udfordringer som medlemmer af Kirken i Italien. »Men,« tilføjer hun, »når de bliver støttet af en god familie eller venner, har de ikke så

mange problemer ved at være medlemmer af Kirken. De, som ikke har denne form for støtte, har det vanskeligere.«

Seminareleverne i Rom synes, at det kræver en stor personlig indsats at efterleve evangeliet og at forsøge at være et godt eksempel for deres mange venner, der ikke er medlemmer af Kirken. Cristina Staltari, 15, fra Tuscolano Gren i Rom siger: »Selv om mine venner sommetider ønsker, at jeg gør noget, som jeg ved, jeg ikke bør, så siger jeg altid nej til dem, fordi jeg tror, at min åndelige udvikling er vigtigere end at komme godt ud af det med dem.« Disse unge ved også, at deres indsats nu vil hjælpe dem med at forberede dem til at blive fuldtidsmissionærer senere i livet. »Jeg ser frem til at komme på mission,« nævner Mauro. »Jeg er lige blevet ordineret til præst, men jeg ved, at tiden til en mission kommer meget snart.«

Ja, det er måske svært at komme til seminar en lørdag eftermiddag, og klasserne er måske små, men de sidste dages hellige unge i Rom er på den rette vej, og de er et eksempel for alle, der ser dem, når de studerer og lærer om evangeliet. Et velkendt ordsprog hævder, at »alle veje fører til Rom.« Men nogle af de vigtigste veje *i* Rom fører til seminarklassen lørdag eftermiddag. □

MODSÆTNING GLÆDE OG DET GODE LIV

Bruce C. og Marie Hafen

Livet på jorden giver os en nødvendig blanding af retfærdighed og fristelse, lykke og sorg.

Vi havde engang to dejlige langhårede killinger i vores hjem. De boede simpelthen i Edens Have, fordi vi vartede dem op og forkælede dem. De elskede det – al den mad og varme og kærlige omsorg. Det værste, de måtte finde sig i, var at blive klædt i dukketøj, hvilket de ikke syntes at have noget særligt imod.

En lørdag formiddag sad killingerne sammen med vores børn søvnigt foran fjernsynet og slappede af og nød deres gode liv. Da vi slukkede fjernsynet og begyndte at fordele opgaverne til rengøringen lørdag formiddag, så vores 8-årige datter længselsfuldt på kæledyrene, som stadig spandt. »Jeg har ikke lyst til at gøre mit arbejde,« erklærede hun. »Jeg vil hellere være en killing.«

Der er dage, hvor vi »hellere vil være en killing,« men vore første forældre forlod uskyldigheden og »det gode liv« i Edens Have af en storslået grund – at de måtte finde glæde (se 2 Nephi 2:25). Ikke dage med konstant afslapning. Ingen gaben og strækken og liggen på sofaen foran et fjernsyn i evigheden.

Modsætning er en central del af livet på jorden. Det er måske den væsentligste forskel mellem livet, som det ville have været i Haven, og som det er her på jorden. Det er forskellen på at være grøn, uprøvet samt uden erfaringer og blive moden, erfaren, prøvet samt have en moden forståelse. Hvor anderledes end uskyldighed, for er der kun uskyldighed, er der kun lidt mening.

Da Lehi sagde, at »det er nødvendigt, at der er en modsætning i alle ting« (2 Nephi 2:11), talte han ikke blot om behovet for valg og frihed til at

Ligesom vore første forældre indtræder vi i livet på jorden, ikke for at leve »det gode liv« kendt fra Edens Have, men for at lære af modsætninger. Blandt livets torne findes ubeskrivelig glæde.

FOTO: STEVE BUNDERSON

Der er modsætning i Zion, fordi der er modsætning i *alle* ting, selv i oplevelser som ægteskabet og at få børn, som lover bedre tider fremover.

vælge, men også om den måde, hvorpå modstridende kræfter tilsammen giver retfærdige valg mening. Uden at smage det bitre i vore erfaringer, påskønner vi ikke det søde. Vi befinder os uden sammenhæng, uden faste holdepunkter, vi kan gå ud fra, og selv det gode i livet er uden mening og formål. Livet på jorden giver os en »sammenblanding i et,« en bevidst blanding af retfærdighed og fristelser, hellighed og elendighed, uden disse kunne der ikke være »nogen hensigt med [livets] skabelse« (2 Nephi 2:11-12).

UVENTEDE PRØVELSER

Nogle af livets største udfordringer kan opstå, når modstand dukker op et sted, hvor vi ikke forventer det – som når vi tror, at vi netop har overstået det. Vi må fx ofte overvinde stor modstand, det er prisen for at opnå adgang til lovende muligheder: Gå på mission eller blive gift i templet. Mange sidste dages hellige rammes uventet, når de opdager modstand i det, de troede var en problemfri tilstand. »At være kristen uden tårer,« som en forfatter udtrykte det, er den tilstand, som mange af os håber på.

Eliza R. Snow henvendte sig med teksten i en provokerende pionersalme til dem, som kom til Zion i den tro, at de efterlod verdens trængsler bag sig. Hendes ord er også passende for alle os, der kaster sig ud i nye oplevelser, hvor vi forventer at finde »det gode liv.«

Tænk ej, når til Zion I drage,
at prøven er endt og forbi,
at glæden I ene skal smage
og straks blive frelste og fri! …

Tænk ej, at alene de fromme
og vise er samlede dér
at fristeren aldrig vil komme
i Zion de hellige nær! …

Tænk ej, jeres gerning har ende,
og Zion er dovenskabs hjem,
at Gud sine gaver vil sende
til dem, som ej selv stræbe frem!

Nej, der kun velsignelsen vindes
ved mod og utrættelig id;
hvad nu hos de hellige findes,
er frugten af virke og flid.
(*Sange*, 1974, nr. 182).

EN NØDVENDIG FORBINDELSE

Der er modsætning i Zion, fordi der er modsætning i *alle* ting, selv de oplevelser, som tilsyneladende lover bedre

tider fremover. Overvej fx ægteskabet. Mange formoder, at hvis de blot kan blive gift, vil alle deres problemer være løst. En nygift brud sagde angiveligt til sin mor på sin bryllupsdag: »Mor! Jeg er så lykkelig! Jeg står ved enden af mine problemer.«

»Ja, min kære,« svarede den kloge mor, »men hvilken ende?«

Vi husker tydeligt vores egen oplevelse, da vi blev gift og fik vores første barn. Da vi først var forældre, begyndte vi at erfare, hvad Lehi talte om, da han sagde, at hvis Adam og Eva var forblevet i Haven og ikke havde fået børn, ville de »være forblevet i en uskyldig tilstand og ingen glæde nydt, for de kendte ingen sorg« (2 Nephi 2:23).

Det skriftsted synes at sige, at hvis de ingen børn havde fået, ville de ikke have kendt sorg. Kun forældre til 2-årige og teenagere kan forstå det! Men der står også, at uden børn og sorg kunne de ikke have nydt glæde. Hvor vigtig er glæde? Blot to vers senere fortæller Lehi os, at »menneskene er til for at kunne *nyde* [netop den] glæde« (2 Nephi 2:25; fremhævelse tilføjet).

I vores tilfælde fortæller vi her på en meget jordnær måde, hvad det betød. Under Maries første graviditet var hun syg – en mærkelig måde at blive overvældet med glæde på. Hver dag i flere måneder havde hun det helt elendigt en del af dagen. Det var morgenkvalme ad libitum.

Derpå omkring fire uger før forventet fødsel opstod en truende abort, som sendte hende i seng i adskillige dage, hvilket medførte alvorlige komplikationer i de klasser, hun selv deltog i, og i de klasser, hvor hun underviste. Men da den store dag endelig kom, var selv de timer, fødslen varede, det hele værd, da hun lå i hospitalssengen med det smukke drengebarn.

Intet kunne være mere vidunderligt end dette, tænkte hun. *Hele verden måtte da bestemt indrette sig efter et så smukt spædbarn.*

Dagen efter fødslen puslede hun lykkeligt om ham på hospitalsstuen, da hendes læge kom ind. Han var ligefrem, så på dem og sagde glædesstrålende: »Hvordan føles det at have overstået den letteste del?«

»Den letteste del?«

»Ja, selvfølgelig,« svarede han. »Det er de næste 20 år, der vil blive vanskelige.«

Nu er der gået mere end 20 år, og vi har erfaret, at der lige her blandt tornene i livet på jorden findes en sød frugt, der hedder glæde ved vore efterkommere. Efter alle bleerne, hudafskrabningerne, vasketøj, opmuntring, oprydning, bønfalden, biden negle, gråd, latter, urolig venten og bønner forstår vi det nu. Vi har den samme følelse med hensyn til børneopdragelse, som Ammon havde med hensyn til missionering:

»Og dette er beretningen om Ammon og hans brødre, deres vandringer i Nephis land, *deres lidelser i landet, deres sorger og deres besværligheder og deres ubeskrivelige glæde*« (Alma 28:8; fremhævelse tilføjet).

Lige der, i Almas ord, ligger Lehis paradoksale sammenblanding i et. Der *er* en forbindelse mellem sorg, lidelser og *ubeskrivelige glæder.* Uden modsætninger ville de »være forblevet i en uskyldig tilstand og ingen glæde nydt, for de kendte ikke til sorg« (2 Nephi 2:23).

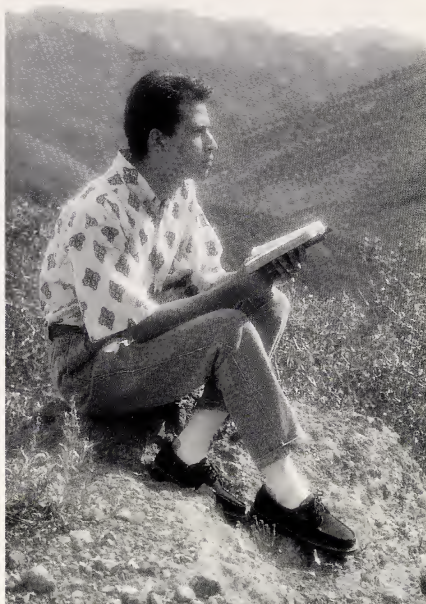
MENS VORE VIDNESBYRD VOKSER

Et andet område, hvor vi sommetider oplever modsætninger, når vi er »kommet til Zion,« er i udviklingen af vore vidnesbyrd. Faktisk er de fleste af de spørgsmål, vi møder, når vore vidnesbyrd vokser, tegn på, at vi er ved at lære mere, ikke mindre, om sandheden.

Jeg lærte af den nu afdøde ældste Theodore M. Burton fra De Halvfjerds et værdifuldt indblik om et vidnesbyrds udvikling. Han sagde, at når vi først erkender, at evangeliet er sandt, kan mængden af åndelig sandhed, som vi kender, ofte beskrives ved at tegne og farvelægge en lille cirkel på størrelse med et knappenålshoved.

Når vores forståelse af evangeliet udvikler sig, vokser cirklen. Når vores viden har nået et vis punkt af modenhed,

Efter at have kæmpet i flere måneder lagde et ungt medlem sine uløste spørgsmål til side og udøvede sin tro. Først da forøgedes hans forståelse.

er cirklen måske på størrelse med en mønt – mange gange større end vores første lille knappenålshoved af viden. Når vi sammenligner disse to cirkler på et stykke papir, er det lille bitte vidnesbyrd og det større vidnesbyrd omgivet af store områder af hvidt, der repræsenterer det ukendte.

Når vores viden vokser i forhold til det ukendte, sker der noget uventet. Den større cirkel har en meget større omkreds, som er i større kontakt med det ukendte. Der er således mange flere punkter, hvor der kan opstå spørgsmål. Men det er ved smerterne i dette »vokseværk,« når vi bearbejder denne modstand, at vores viden og forståelse vokser geometrisk, og det især i de første par år af vores tid i Kirken.

ET TROENDE HJERTE

Et ungt medlem begyndt at stille nogle spørgsmål til evangeliet – spørgsmål, der opstod som følge af hans dybgående studium af et bestemt emne. Jo mere han studerede, jo mere fandt han nye spørgsmål, som der kun var utilstrækkelige svar på. Han blev frustreret, for han var fast besluttet på at finde et fuldstændigt svar på ethvert spørgsmål, der dukkede op, men han var ikke i stand dertil.

Han begyndte at tænke, at hvis han ikke kunne løse ethvert problem, han mødte, så var det måske i strid med hans karakter at forblive aktiv i Kirken. Samtidig elskede han Kirken og havde en dyb og vedvarende tro på Jesu Kristi eksistens.

Efter måneders kamp besluttede han at lægge sine uløste spørgsmål til side og udøve sin tro. Han ville ganske enkelt have et troende hjerte. Hans tro begyndte at vokse igen, ikke så meget gennem nye oplysninger, men snarere gennem nye oplevelser med andre mennesker. Han fortalte en ven eller to på arbejdet om evangeliet og sagde ja til en undervisningsopgave i wardet. Han opdagede, at hans forsøg på at hjælpe andre med at forstå evangeliet forøgede hans egen forståelse. Hans fornyede værdsættelse af det meget kendte i hans vidnesbyrd opvejede snart hans frustrationer over det ukendte, og den glæde, han tidligere havde følt, begyndte at vende tilbage. Heldigvis nægtede han at give op, da han mødte modstand. Han lærte af sine vanskeligheder og blev stærkere. Vendepunktet for ham kom, da han holdt op med at bekymre sig så meget om sine egne problemer og begyndte at prøve på at hjælpe andre med deres.

EN LIVSLANG KAMP

I præsident Spencer W. Kimballs liv finder vi en fremragende illustration af den specialiserede modstand, der kommer efter os, selv når vi i henhold til alle odds burde være forbi dette.

Præsident Kimball kæmpede hele livet med mange slags modstand. Han oplevede så mange alvorlige helbredsproblemer, at han engang skrev et digt til sin »ven, smerten.«

Engang blev bror Russell M. Nelson, som på det tidspunkt praktiserede som hjertekirurg, bedt om at undersøge præsident Kimball, som da virkede som præsident for De Tolvs Kvorum. Præsident Kimball havde desperat brug for en hjerteoperation, men på grund af præsident Kimballs høje alder, fortalte dr. Nelson Det Første Præsidentskab, at han ikke kunne love, at operationen ville lykkes.

Da Det Første Præsidentskab sagde til præsident Kimball, at de følte han burde opereres på trods af risikoen, fortalte han dem, at hans største frygt var, at han efter operationen ville være delvist handicappet og ude af stand til at passe sit arbejde.

Men han fulgte deres råd og gennemgik den risikable operation. Brødrene gav dr. Nelson en særlig velsignelse. Under operationen, som gik fejlfrit, modtog dr. Nelson en stærk åndelig tilkendegivelse om, at præsident Kimball en dag ville blive Kirkens præsident.

Præsident Kimball fortsatte efter den mirakuløse operation trods alle forhindringer og brugte sin kræftramte stemme som et fyrtårn i natten. Vi elskede ham alle! Vi sagde i bøn tak for, at hans liv blev sparet så mange gange!

Men han levede ikke lykkeligt til sine dages ende. I flere år før sin død var præsident Kimball fysisk ude af stand til at tale til Kirken eller passe sine almindelige pligter. Det, som han havde frygtet mest, var sket – hans svigtende helbred forhindrede ham i at bære hele sin del af byrden. Hvor må det have pint ham! Hvis nogen så trofast som præsident Kimball fortsat oplevede modstand i denne del af sit liv, er det ikke overraskende, at alle vi andre også må gøre det.

I præsident Kimballs sidste år viste en særlig kærlighed sig i Kirkens medlemmers inderlige følelser for deres nulevende profet. Man mindedes og påskønnende de dage, hvor denne enestående gennemtrængende stemme udsendte et klart signal ved generalkonferencer, en form for kærlig beundring af hans mod, næsten den nære følelse, der kun opleves blandt medlemmer af samme familie.

HELLIGEDE HANS SORG

I alt dette var der mere end en antydning af glæde og indsigt for Kirkens medlemmer – vi opdagede det rige indhold, der kommer ved at have været sammen i krig, den glæde, der er født af ren taknemmelighed for en ven, der har påvirket og forandret ens tilværelse. I en sådan personlig og barmhjertig sammenhæng, fandt vi en dybere mening ved at overveje hans råd i årenes løb om missioner, renlighed, omvendelse, tilgivelsens mirakel og den universelle adgang til præstedømmet. Vi var glade og kede af det på samme tid, fulde af håb og dog bedrøvede. Det var denne sammenblanding i et, da Gud helligede sin sorg til vores fordel.

Når vi slutter os til Kirken, bliver gift, får børn, tager på mission eller udvikler vores eget vidnesbyrd, må vi ofte overvinde utrolige hindringer for blot at komme i gang med denne oplevelse. Af den grund er det kun naturligt at tro, at når først vi har erhvervet retten til oplevelsen, vil vi leve lykkeligt til vore dages ende. Men dette er ikke tilfældet.

Nye oplevelser kan bestemt føre til et liv med glæde; men glæde kommer ligesom nåde først, når vi har gjort »alt, hvad vi formår« (2 Nephi 25:23). Glæde kommer virkelig ligesom nåde normalt midt i modsætningsfyldte oplevelser, for det er en virkelig del af livets komplicerede opbygning. Glæde er ikke et alternativ til modgang, det er en del af noget sammensat, som kommer ud af vores håndtering af udfordringer og betingelser i livet på jorden. ◻

Bruce C. Hafen er dekan på Brigham Young University. Hans hustru, Marie, er medlem af Unge Pigers hovedbestyrelse.

TREDIVE ÅR SOM

BESØGS-LÆRERINDE

Irma de MacKenna

Jeg ved, at besøgslærerindeprogrammet er guddommeligt inspireret. Jo længere jeg lever, jo flere tegn ser jeg på, at det er en af de måder, hvorpå Herren ønsker, at kvinder skal vise kærlighed gennem tjeneste. Og jeg tror, at enhver, som udfører denne kaldelse med et ydmygt hjerte, vil få store oplevelser.

Jeg blev døbt for mere end 30 år siden i Quilpué i Chile. Siden da har jeg set Guds rige stadig vokse i denne del af verden. Kirkens utrolige vækst minder mig om Kristi lignelse om surdejen, hvor en lille smule gær kan få meget dej til at hæve. På samme måde kan besøgslærerinder hjælpe vor himmelske Faders rige med at vokse, når vi betjener hinanden i kærlighed.

Søster MacKenna som ung besøgslærerinde

BESØG I RETTE TID

Min første ledsager som besøgslærerinde var søster Necochea. Hun og jeg var de første to personer i Quilpué, som accepterede evangeliet. Nu har vi en stav og et stort distrikt her, men i disse første år rejste vi langt for at besøge vore søstre. En af dem, Mercedes, var gift med en sømand, som ofte var bortrejst. Hun boede med sine fem børn på en grund højt over en å. Deres pæne hus havde et solidt fundament og fem eller seks trin, der førte op til døren. To trofaste hunde bevogtede huset.

En meget regnfuld vinter forvandledes åen ved deres hjem til en rivende flod. Den gik over sine bredder og oversvømmede markerne. Den skyllede huse, dyr og alle mulige genstande bort. Da det værste var overstået, besøgte søster Necochea og jeg Mercedes. Hun græd af glæde ved at se os og fortalte begejstret, hvordan hendes familie var blevet skånet.

I flere stormfulde dage havde hun uroligt set floden, der blev ved med at stige. En aften begyndte hundene,

Barnebarnets hoved blødte voldsomt. Jeg tog et håndklæde og pressede kraftigt mod såret, mens min ledsager hurtigt fandt overtøj frem, så vi alle kunne tage en taxa til hospitalet.

ILLUSTRERET AF LARRY WINBORG

som var bundet udenfor, at gø desperat. Hun åbnede døren og så til sin forbløffelse, at der lå en sø, hvor hendes gårdsplads plejede at være. Hun vadede i vand til knæene ud for at løsne sine dyr og bringe dem ind i huset.

Hun vækkede de to ældste børn på ca. 10 og 12 år og fik dem i tøjet. Stive af skræk stod de alle tre i den åbne dør og så på, at vandet dækkede det ene trin efter det andet op mod huset. Alle tre knælede da ned og råbte til Herren af hele deres styrke. Vandet standsede to trin før døren og kom ikke en centimeter højere. De behøvede slet ikke forlade deres hjem. Hvor var det vidunderligt den dag for min ledsager og mig at kunne opmuntre Mercedes og lytte til hendes inspirerende oplevelse!

Mercedes blev selv en trofast besøgslærerinde. Hun og hendes ledsager, Olga Barros, besøgte en ældre søster, som boede sammen med sin datter, der var lettere mentalt handicappet. En dag da Mercedes og Olga kom, fandt de datteren ked af det og forvirret. Hun fortalte, at hendes mor havde været træt efter frokosten og havde lagt sig for at hvile. Da datteren forsøgte at vække hende, ville hun ikke vågne. I selvsamme øjeblik ankom besøgslærerinderne.

Da jeg boede i nærheden, løb Mercedes hen for at hente mig, mens Olga masserede den ældre kvinde. Vi ringede efter en læge og gjorde alt, hvad vi kunne for moderen, indtil lægen kom. Hvor bemærkelsesværdigt, at besøgslærerinderne ankom i netop det øjeblik, hvor vi kunne ringe efter lægen og berolige den bange datter!

REDSKABER I HANS HÅND

En anden gang besøgte min ledsager og jeg to søstre, som boede hos deres mor. De ønskede begge meget, at deres mor blev medlem af Kirken, og hver gang vi kom på besøg, bad de hende om at være sammen med os. Men hun svarede altid: »Jeg har travlt,« eller »jeg skal nå en masse,« i en uvenlig tone.

En vinterdag – hvor vi var så kolde og trætte, at vi praktisk talt måtte tvinge os selv til at færdiggøre vore besøg – var vores sidste besøg hos denne reserverede kvinde. Men da hun åbnede døren, kunne vi se, at hele hendes udseende var anderledes. Hendes lille barnebarn var netop faldet, og hun havde et sår i panden, som blødte voldsomt lige over øjenbrynet. Jeg tog et håndklæde og pressede kraftigt på såret, mens min ledsager hurtigt fandt overtøj frem, så vi kunne tage en taxa til hospitalet. Mens barnebarnet blev behandlet, trøstede vi bedstemoderen og holdt øje med den anden lille pige. Derefter bragte vi alle hjem. Denne kvinde blev med tiden medlem af Kirken og besøgslærerinde.

EN STÆRK TILSKYNDELSE

Vi kan sjældent forudse, hvordan Herren vil gøre os til redskaber i sin hånd. Et år, da min ledsager var ude at rejse, tog min datter Elizabeth med mig på mine besøg. Det var ved juletid, så vi bagte småkager, pakkede dem ind i plastfolie, lagde en grangren ved og bandt det sammen med en rød sløjfe. Så lagde vi alle disse små gaver i en pose og bad en bøn sammen. I sidste øjeblik følte jeg en stærk tilskyndelse og tog en ekstra pakke med.

Da vi havde besøgt adskillige hjem, kom vi til en søster, som boede hos sin gifte søn og hans familie, som alle var medlemmer. En anden ældre kvinde, som så meget træt ud, var der for at aflevere noget tøj. Hun hed Margarita og hun levede af at vaske tøj i hånden. Jeg vidste, hvor hårdt det arbejde var, så jeg gav hende den ekstra lille pakke med småkager og ønskede hende en glædelig jul. Med tårer i øjnene fortalte hun mig, at hun levede helt alene, og at dette ville blive hendes eneste gave.

Jeg fortalte hende så om Herren Jesus Kristus og sagde, at hvis han er hos os, vil vi ikke være ensomme. Jeg

Med tårer i øjnene fortalte hun mig, at hun var helt alene, og at dette ville være hendes eneste gave.

forsikrede hende om, at hun var Guds datter, at han elskede hende ligesom en jordisk far elsker sine børn, og at hvis hun søgte ham, ville han modtage hende med åbne arme. Jeg fortalte hende meget mere. Hendes ansigt lyste op, og hun indvilgede i at modtage missionærerne.

Da vi næste måned kom på besøg i det hus, var Margarita der igen. Hun gav os et knus og sagde: »Nu kan jeg virkelig kalde jer søstre. Jeg blev døbt i sidste uge.«

ET BREV OG EN BØN

Vi besøgte engang hver måned en dejlig ung kvinde, som boede hos sine forældre. Hendes far, som også var medlem, var syg og bad os om at bede for sig. Da hans datter flyttede, bad han os om at blive ved med at komme. To gange kørte vi ham til hospitalet, og da han kom hjem, besøgte vi ham i næsten tre år.

Det rederi, han engang havde arbejde for, havde pensioneret ham på grund af sygdom. De skyldte ham en hel del penge, som han havde stærkt brug for. Han havde forgæves henvendt sig til sine tidligere overordnede. Jeg tilbød at skrive et brev for ham til rederiets ledelse. Da jeg havde bedt om inspiration, formulerede jeg omhyggeligt et brev, der beskrev hans vanskelige situation. Vi bad og fik også føjet hans navn til templets bønneliste.

Herren er virkelig villig til at udvirke mirakler for sine trofaste børn! Kort efter fik han besked om, at rederiet ville betale alle hans udgifter med tilbagevirkende kraft. Han var i stand til at leve komfortabelt i sin sidste tid. Hans hustru, som tidligere ikke talte til os, blev venligere og sluttede sig senere til Kirken. Hun betroede os, at hun havde besluttet sig for at lytte til evangeliet på grund af vores trofasthed til at besøge hendes familie. Mindre end en måned efter hendes dåb døde hendes mand, og vi var meget hos hende i den vanskelige periode.

Jeg kunne fortsætte med vidunderlige oplevelser, for i årenes løb har jeg været velsignet med at besøge mange hjem i forskellige dele af byen. Jeg har nydt at hjælpe, opmuntre og lytte til mine søstre og komme med et enkelt budskab i Herrens navn. Min største glæde har været følelsen af, at han går ved vores side. Jeg kommer altid hjem fyldt af glæde i mit hjerte. Vi besøger nu en søster på 94 år. Hun kan ikke længere gå ud, og hun sidder ved vinduet i sit lille hus og venter på os hver måned. Hun er så glad over at have nogen at tale med. Vi elsker hende højt og vil aldrig skuffe hende.

EN STOR SKARE AF SØSTRE

På et tidspunkt i mit liv troede jeg, at jeg ikke selv behøvede besøgslærerinder. Jeg havde et stærkt vidnesbyrd om evangeliet, og jeg havde ingen større problemer. Men et år var jeg alene hjemme juleaften. Min mand havde travlt med at købe ind, og alle mine børn var gift og boede i udlandet, bortset fra en datter, som ikke kunne komme. Huset var så tomt uden knus og kærtegn fra mine små børnebørn. Jeg er ikke vant til at have medlidenhed med mig selv, men den aften satte jeg mig ned i mørket i min stue og lod tårerne trille ned ad kinderne. Netop i det øjeblik ringede det på døren. Mine besøgslærerinder! Mine kære søstre var kommet for at bringe en hilsen af juleglæde. Det var, som om Herren selv havde mindet mig om, at jeg ikke var alene.

Da de gik, var mit humør helt forandret. Jeg tændte for lyset, tog min fineste kjole på, dækkede bord og forberedte et festmåltid. Da min mand kom hjem, fejrede vi jul sammen og takkede for, at vi begge var i live og sunde og raske.

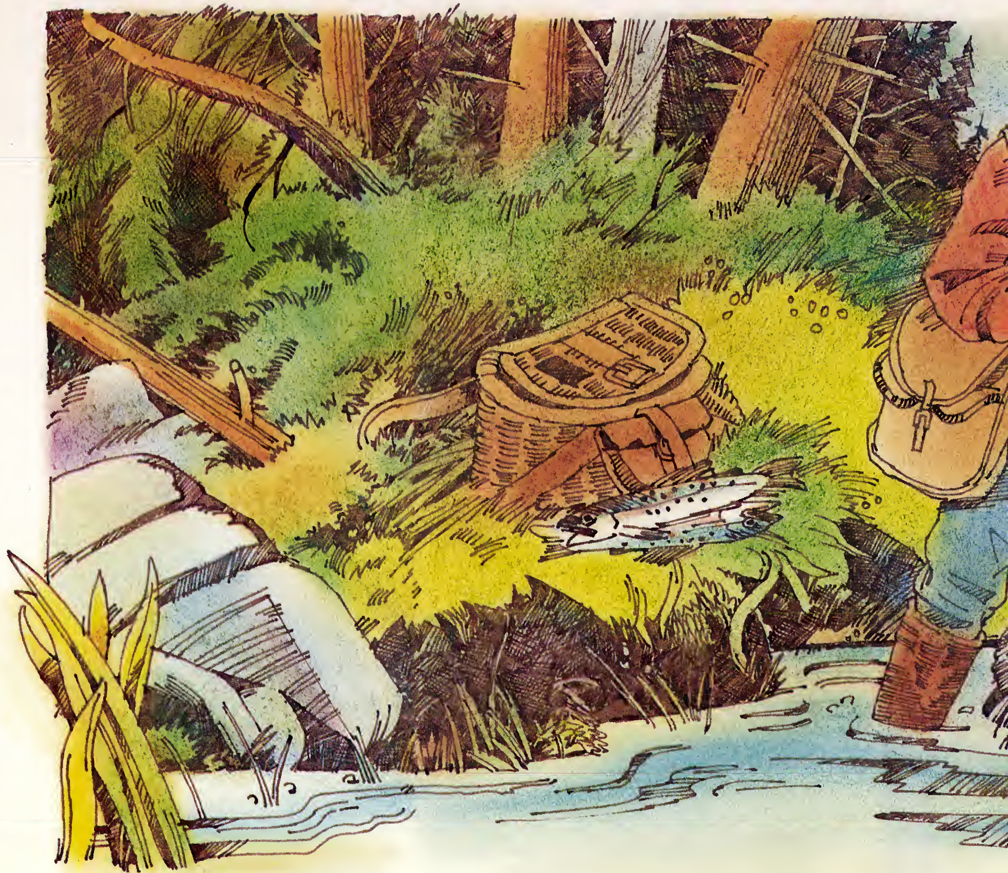
Disse vidunderlige søstre tjener vor himmelske Fader på så mange måder. Hver eneste måned spadserer en stor hærskare af dem – af alle racer og nationaliteter – gennem gader og stræder på denne klode. Kun væbnet med kærlighed og tro, banker de på hos de søstre, de har fået tildelt, og præsenterer sig selv med et varmt smil og med de glade ord: »Vi er dine besøgslærerinder.« □

STJERNEN

BØRNESTJERNEN

143. ÅRGANG · JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE · MARTS 1994

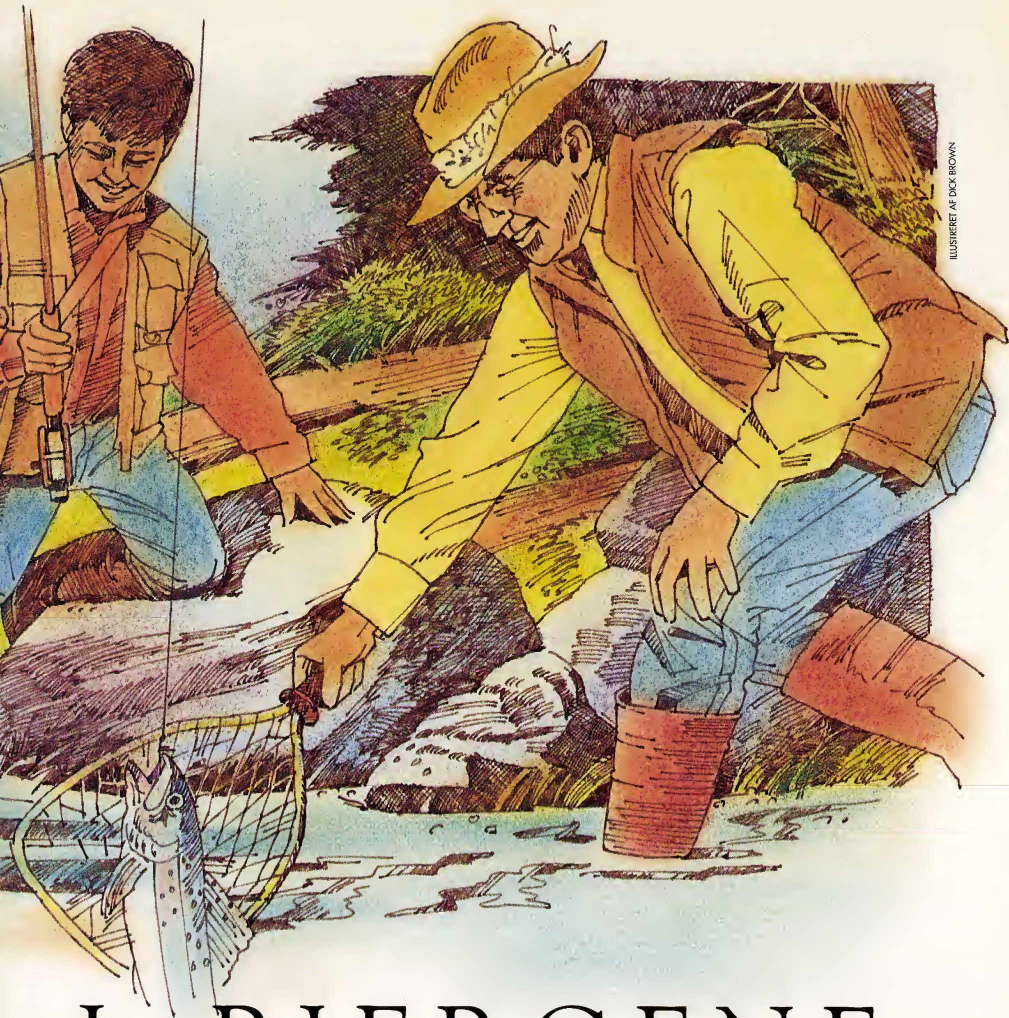

ÆRBØDIGHED

Carol Alley Welsh

Jacob og far stod helt stille, mens et egern nippede forsigtigt til krummerne i fars hånd. Et andet egern for også rundt og forlangte sin andel, hvorpå den pludrede af glæde over også at finde krummer i Jacobs hånd. Jacob og far havde siddet under træet i næsten en time. To hjorte var forsigtigt gået ind i en rydning tæt ved og havde sky betragtet dem.

Jacob elskede at være i bjergene sammen med sin far. Når de vandrede til deres lejrplads, lærte far ham navnene på de vilde blomster og viste ham, hvor en bæver

ILLUSTRERET AF DICK BROWN

I BJERGENE

havde skrællet barken af et træ. Efter aftensmåltidet satte de sig roligt og fredfyldt på en lille bakketop og så solen gå ned.

De havde lige lagt sig ned i deres soveposer, mens stjernerne blinkede over deres hoveder, da nattefreden blev sønderflænget af høj rockmusik og brølet fra en bilmotor.

En gruppe kørte ind på pladsen ved siden af. De blev ved med at gasse motoren op, råbe og bande ad hinanden. Jacob så bestyrtet, at de brækkede grene af træerne

til at lave et bål, hvorefter de svor ad hinanden, da ilden ikke ville fænge i de friske grene. Jacob kunne først længe efter falde i en urolig søvn.

Tidlig næste morgen var solen knap stået op, da Jacob stod ved søen og trak sin første fisk ind. Han var så begejstret, at han næsten ikke kunne stå stille, mens hans far trak krogen fri og lagde fisken ned i fiskekurven. Da sollyset rørte trætoppene på den fjerneste bjergside, sang fuglene i højt humør, og alle de små egern løb omkring. Skønheden overalt gav Jacob lyst til at råbe af glæde.

Han tænkte på aftenen før. »Far, hvorfor opførte de mennesker sig, som de gjorde i går aftes? De syntes at hade hinanden, deres lejrplads og de andre på lejrpladsen.«

»Måske har de aldrig lært at være ærbødige og vise respekt,« foreslog far.

»Hvad har ærbødighed at gøre med det? Det er et kirkeord.«

Far var stille et øjeblik, mens han tænkte. »Jeg elsker naturen. Jeg føler en ærbødighed for naturen, der minder lidt om den ærbødighed, jeg føler for min himmelske Fader. Jeg elsker bjergene så meget, at jeg har forsøgt at lære alt om dem. Jeg har lært navnene på blomsterne og fuglene og træerne. Jeg har lært at gå stille og sidde stille, så jeg kan betragte dyrene. Jeg samler papir og andet op, når jeg ser det, så det ikke ødelægger naturen, og jeg er meget omhyggelig med vores bål. Jeg gør alt, hvad jeg kan, for at vise respekt for den skønhed, der er her, og jeg forsøger at sikre, at mine aktiviteter ikke ødelægger andre menneskers glæde over området. Hver gang jeg kommer, holder jeg mere af det. Når jeg har været i bjergene, har jeg det godt med mig selv. Jeg forlader altid bjergene med en følelse af fred. Den ærbødighed, som jeg føler for min himmelske Fader ligner den meget, den er bare meget stærkere.«

»Jeg tror, jeg forstår det,« svarede Jacob. »Når vi føler, vi elsker vor himmelske Fader, ønsker vi at lære så meget om ham, som vi kan. Vi gør alt, hvad vi kan, for at vise ham respekt. Jo mere vi lærer om ham og respekterer ham, jo mere elsker vi ham.«

»Det er rigtigt. Og når jeg har gået i kirke eller har bedt til min himmelske Fader, har jeg det godt med mig selv.«

»Hvad med drengene i Kirken, som snakker og laver sjov midt i undervisningen og ikke følger med?«

»Ja,« svarede far, »når nogen ikke er ærbødig i Kir-

ken, er det måske, fordi de ikke har det så godt med sig selv, så derfor ønsker de selv opmærksomhed i stedet for at give den til vor himmelske Fader.«

»Er det derfor Jonas altid opfører sig så indbildsk?« tænkte Jacob højt. »Nogle gange hader jeg at være sammen med ham.«

Far lagde sin arm om Jacob. »Måske kunne du hjælpe Jonas med at være mere ærbødig ved at være hans ven. Måske kunne vi tage ham med os herop engang. Når nogen ikke er ærbødig, ved de normalt, at de gør noget forkert, og de får det endnu dårligere med sig selv.«

»Er det derfor Jonas altid prøver at få opmærksomhed?«

»Måske. Når nogen ikke viser respekt for vor himmelske Fader, er det svært for Helligånden at hjælpe dem med at elske vor himmelske Fader og sig selv.«

Jacob tænkte sig om et øjeblik. »Vi har også brug for Helligånden til at hjælpe os med at få et vidnesbyrd. Når man ikke er ærbødig, må det være svært at få et vidnesbyrd.«

Far gav Jacob et knus. »Du har ret! Og se nu på solen! Det er tid til at tilberede nogle friskfangede fisk til morgenmad.«

Bilen var væk, da de kom tilbage fra søen. Jacob var forbavset over det rod, dens passagerer havde efterladt på lejrpladsen. Der var dåser og papir og afrevne grene overalt. Det bål, de endelig havde fået tændt ved at hælde benzin på træet, ulmede stadig, og en busk var helt mast der, hvor bilen havde været parkeret.

Far hentede en affaldspose, og far og søn begyndte at rydde op. »Jeg undrer mig over,« sagde Jacob, »om de mennesker nogensinde har oplevet en hjort tæt på og betragtet den. Eller om et egern har spist af deres hånd.«

»Det tvivler jeg på,« sagde far. »Jeg tænker på, om de mon bedre kan lide sig selv i dag. Tror du, at de ved, hvor smukke disse bjerge er?«

Efter en morgenmad af fisk, pandekager og varm kakao sørgede far og søn for, at lejrpladsen var ryddet, og at bålet var slukket. Jacob lå på sin mave og nød den intense, søde lugt af græs en sidste gang, før de måtte afsted. Han holdt utroligt meget af disse bjerge, sin far og sin himmelske Fader. »Ved du hvad, far?« sagde han, »nogle tror, at ærbødighed kun betyder at være stille. Det er trist, synes jeg. Ærbødighed er meget mere end det.« □

Min Frelser elsker mig

Udtryksfuldt ♩ = 76–84

F Bb Dm G7 C7

1. Min Frel - ser el - sker mig, det ved jeg, for jeg
2. Min Frel - ser el - sker mig, og han er ved min
3. Min Frel - ser el - sker mig, han al - tid mig vel -

F (C7) F Bb Dm Gm7

mær - ker den var - me kær - lig - hed, han
si - de, det fø - les mer' og mer', hver
sig - ner. Min tak den sen - der jeg, til

C7 F7 Chorus B♭

sen - der til mig ned.
gang jeg til ham be'r. Han ved, jeg vil
ham som le - der mig.

F Am Gm C7 G7 C

føl - ge ham, le - ve mit liv med ham. Min

F B♭ Dm Gm7 C7 F

Frel - sers kær - lig - hed, Han gi'r mig frit og ger - ne.

4. Min Frelsers kærlighed,
jeg dele vil med andre.
Den som med glæde gi'r,
igen velsignet bli'r.

Tekst: Ralph Rodgers, jun., f. 1936; K. Newell Dayley, f. 1939; og Laurie Huffman, f. 1948.
Musik: K. Newell Dayley, f. 1939.

Joh 15:10–12

FRELSESPLANEN TILBYDER MIG FRED

»Dette er frelsesplanen for alle mennesker« (Moses 6:62).

Judy Edwards

Hvor kom du fra? Hvorfor er du her på jorden? Hvor skal du hen, når dit liv på jorden er forbi? Vor himmelske Fader besvarede disse spørgsmål, da han gav os frelsesplanen – hans plan for sine børn:

Hvor kom du fra? Du kom fra himlen, hvor du boede hos dine himmelske forældre som et åndeligt barn.

Hvorfor er du her på jorden? Du kom til jorden for at få et legeme og for at vise, at du kan holde vor himmelske Faders bud og lære at leve som Jesus.

Hvor skal du hen, når dit liv på jorden er forbi? Du skal til en åndeverden, hvor du vil være elsket. Der skal du vente indtil opstandelsen og dommen. Jesus er Frelseren, og han har betalt for alle vore synder. Hvis du er fyldt otte år og er blevet ansvarlig, har tro og har omvendt dig og er blevet døbt, vil dine synder blive tilgivet. I himlen er der tre adskilte riger – eller steder med herlighed – det telestiale (det laveste), det terrestriale (det mellemste) og det celestiale (det højeste) rige. Hvis du modigt har holdt budene, vil du komme til det celestiale rige og kan nyde et evigt liv hos vor himmelske Fader og Jesus Kristus.

Da vi i vores førjordiske tilværelse hørte om frelsesplanen, blev vi så begejstrede, at vi råbte af glæde (se Job 38:7). Vi ved, at vi fulgte den første del af vor himmelske Faders plan, fordi vi er her på jorden. Og vi kan fortsætte med at følge hans plan ved at holde budene. På denne måde kan vi med Frelserens hjælp vende hjem til vor himmelske Fader og Jesus en dag. Forståelse af frelsesplanen bringer os fred.

Instruktioner

1. Tag side 9 ud, farvelæg figurerne fra frelsesplanen og klip dem ud.
2. Klip kortet med frelsesplanen ud og klæb det op på noget tyndt karton.
3. Læs skriftstedshenvisningerne og lim figurerne på, hvor de hører hjemme på kortet.

Forslag til fællestid

1. Brug billederne og hjælp børnene med at genfortælle historierne eller skab rollespil om personer i skrifterne – som fx Josef, Moses, Ester, Nephi eller Paulus – som har fulgt Guds plan med dem her på jorden.

2. Anvend figurerne fra frelsesplanen som et mønster og hjælp de mindre børn med at fremstille en uro (se Fællestid, Børnestjernen, *juni 1993, s. 7) eller et halsbånd som en påmindelse om Guds plan for dem.*

3. Syng »Jeg ved min Fader lever« (Syng med Mig, *nr. B-39; eller* Salmer og Sange, *nr. 196) og »Jeg er Guds kære barn«* (Syng med Mig, *nr. B-76; eller* Salmer og Sange, *nr. 195). Få derefter hvert barn til at lave sider til sin Fredsbog (se Fællestid,* Børnestjernen, *februar 1994, s. 10) ved at illustrere en af sangene.*

4. Tal med børnene om, hvordan man ved at følge evangeliets første grundsætninger og forordninger og studere skrifterne lærer at holde vor himmelske Faders bud og leve som Jesus. Få børnene til at synge primarysange, der vedrører disse emner.

5. Inviter et trofast medlem af dit ward eller gren til at bære vidnesbyrd og fortælle om oplevelser, hvor Guds plan og hans vejledning har hjulpet ham eller hende. □

ILLUSTRERET AF NEIL BROWN

VOR HIMMELSKE FADERS FRELSESPLAN

Førjordiske tilværelse	Fødsel	Livet på jorden	Død	Åndeverden
Job 38:4, 7	Præd 3:1-2	Alma 34:32	Hebr 9:27	Alma 40:11

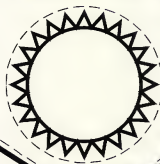
Opstandelse og endelig dom

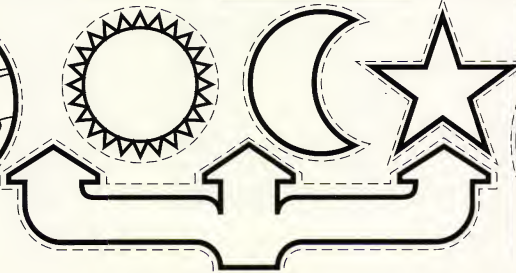
1 Kor 15:22
Joh 5:28-29
2 Kor 5:10

Det celestiale rige
L&P 76:20

Det terrestriale rige
L&P 76:71

Det telestiale rige
L&P 76:81

VENNER I NYHE

Børnene i Piña Gren i Guayaquil i Ecuador ønsker at sende deres kærlighed og hilsener til alle børn i verden! De har studeret Mormons Bog, og deres tro og vidnesbyrd er vokset, mens de har læst bogen.

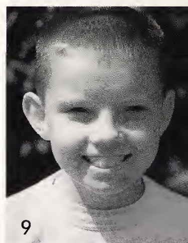

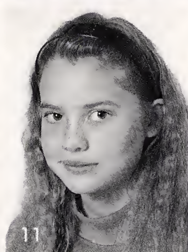

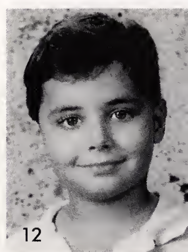

Lena, Nora, Kirstin, Daniel og Benjamin tilhører Væbner B-klassen i Graz Ward i Wien Stav i Østrig. De ønsker at sende deres hilsener til alle andre primarybørn i verden. Deres modersmål er tysk, men de lærer alle at tale engelsk.

DERNE

1. Gabriel Figuera Pizarro, 11, fra Caracas i Venezuela er taknemmelig for sine mange velsignelser og især for at være medlem af Kirken. Han er også taknemmelig for det gode eksempel, hans forældre er for ham.

2. Farid A. Tafur, 11, fra Bogotá i Colombia elsker at læse skrifterne – især Mormons Bog. Han forbereder sig på at modtage præstedømmet, når han fylder 12 år.

3. Josenia Bellorin, 7, kommer fra San Felipe i Venezuela. Hun elsker at deltage i Primary og i familieaften. Hendes bedste hobby er at male.

4. Isabel Margarita Valdés Silva, 11, bor i Santiago i Chile. Hun er i lykkepigeklassen i Primary. Hun ønsker at blive læge, når hun bliver voksen.

5. Isaac Dueñas Llantop, 10, fra Lima i Peru sender sine hilsener til alle børn i verden. Isaac kan godt lide at gå i skole, og han ønsker at blive pilot.

6. Isabelle Rose'n, 9, fra Gävle i Sverige spiller klaver og har to penneveninder i andre lande. Hun lærer også engelsk.

7. Larry Sanchez Melendez, 6, fra Trujillo i Peru er en meget kærlig dreng, og han ønsker at sende sine hilsener til alle børn i verden.

8. Sylvia Schwing, 12, bor i Donaueschinge i Tyskland. Hendes hobby er at læse og dyr – især kaniner og heste.

9. David Turner, 11, fra Liverpool i England holder af at være på lejr, at svømme og sport, især rugby og amerikansk fodbold. Hans yndlingshistorie i skriften er den om hærføreren Moroni.

10. Rebeca Ramirez Togno, 3, fra Tampico i Mexico elsker at synge »Modigt må vi kæmpe.« Hun beder sine bønner hver dag, før hun spiser, og før hun går i seng.

11. Johanna Lilja, 12, fra Jorvas i Finland lærer engelsk som forberedelse til at tage på mission. Hun holder af at løbe, sejle, løbe orienteringsløb, cykle og ride på heste.

12. Pedro G. Acevedo, 8, fra Fairview på Puerto Rico kan godt lide at svømme, læse og spille videospil. Han er ikke bange for at forklare om visdomsordet eller bære sit vidnesbyrd.

Julia Belén Rey, 10 fra Escobar i Argentina har tegnet dette billede fra Den Kostelige Perle. Hun holder også af at stå på skøjter, cykle og skrive breve.

OM AT SNAKKE MED VOR HIMMELSKE FADER

Jill Campbell

Kan vi besøge vor himmelske Fader?« spurgte Tina far, da hun gjorde sig klar til at gå i seng.

»Sikkert ikke i meget lang tid,« svarede far. »Sidste sommer fløj vi i en flyvemaskine for at besøge mormor. Vi kan flyve i en flyvemaskine,« sagde Tina.

»Vi kan ikke komme der med en flyvemaskine,« sagde far.

»Sidste jul tog vi toget, da vi besøgte farfar og farmor. Måske kan vi tage toget,« sagde Tina håbefuldt.

»Jeg er bange for, at et tog heller ikke kan tage os derhen,« sagde far.

»Sommetider kører vi i vores bil for at besøge venner,« fortalte Tina sin far. »Lad os køre i bil. Eller, nu ved jeg det, vi kan sejle med et skib.« Tina huskede, de havde sejlet med en færge over et sund.

»Jeg er ked af det,« sagde far. »Selv ikke en bil eller et skib kan bringe os til vor himmelske Fader.«

Tina blev ked af det. Hun ønskede at besøge sin himmelske Fader. Far trak hende op på skødet og kyssede hendes pande. »Vi kan ikke besøge vor himmelske Fader, men du kan tale med ham,« sagde far.

»Du mener, jeg kan ringe til ham eller sende ham et brev?«

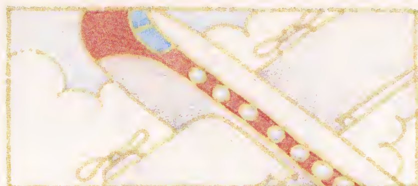
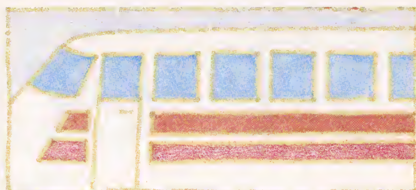
»Nej, men der er noget andet, du kan gøre. Tænk over det.«

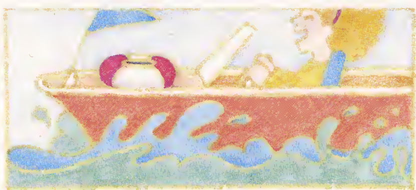
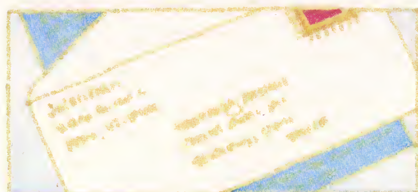
Da Tina gjorde sig klar til at gå i seng, tænkte hun over, hvordan hun kunne tale med vor himmelske Fader. Hun kunne stadig ikke helt finde ud af, hvad far mente.

Da far kom ind på hendes værelse for at lytte, mens hun bad sin aftenbøn, knælede hun ned, sprang så op og gav far et knus. »Jeg ved det – jeg kan tale med vor himmelske Fader ved at bede min aftenbøn!«

»Det er rigtigt,« sagde far og gav hende et knus. »Og han vil altid lytte.« □

ILLUSTRERET AF JULIE F. YOUNG

Sit eget vidn

Ældste Glenn L. Pace
De Halvfjerds

Da jeg var dreng, var jeg meget afhængig af min storesøster. Jeg var fx meget kræsen, og når vi besøgte vore bedsteforældre, blev jeg altid tilbudt at spise noget, jeg ikke kunne lide. Når maden gik rundt, vendte jeg mig mod min søster og spurgte: »Collene, kan jeg lide det?«

Hvis det var en kendt ret, og hun vidste, at jeg ikke kunne lide det, sagde hun: »Nej, det kan du ikke lide.«

Hvis det var noget, vi ikke havde smagt før, ville hun sige: »Lige et øjeblik,« smage på maden og derefter fortælle mig, om jeg kunne lide den eller ej. Hvis hun sagde, at jeg ikke kunne lide den, var det umuligt at overtale mig til at prøve.

esbyrd

Lige som jeg blev nødt til at stole på mine egne smagsløg og ikke nægte at spise sund mad, bare fordi min søster fortalte mig, at jeg ikke kunne lide det, må vi alle styrke os ved at spise frugten af vores eget vidnesbyrd og ikke en anden persons vidnesbyrd. Vi må også øge vores evne til at modtage personlig åbenbaring.

Vi gør det, når vi sætter vores lid til vor Herre og Frelser, omvender os fra vore synder, læser og virkelig tænker over skrifterne, beder, søger måder at hjælpe andre på og deler evangeliet med andre. Ved generalkonferencer og mange andre gange undervises vi af Herrens profeter, seere og åbenbarere. Når vi følger Brødrenes råd, forbereder vi os til at komme i templet, hvor vi modtager mere styrke til at overvinde verdens synder og »stå på hellige steder« (L&P 45:32). □

(Tilpasset fra en tale ved oktoberkonferencen 1992).

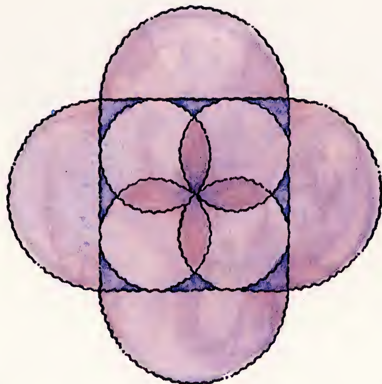

ILLUSTRERET AF ROBERT T. BARRETT

HJERTETS HEMMELIGHED

Susan Curtis

Hvor mange hjerter kan du finde skjult i denne figur?

LEG SKJUL I LABYRINTEN

Roberta L. Fairall

Hjælp Bent Bille med at finde vej gennem blomsterbedet til Børge Bille.

LOTTES HAVE

Jo Mason

Lotte såede en have med seks rækker af forskellige grøntsager. Kan du ved hjælp af oplysningerne herunder fortælle, hvilke grøntsager hun plantede i de forskel lige rækker?

- Hun såede radiser ved siden af tomaterne.
- Hun såede squash nærmest vandhanen.
- Hun såede agurker mellem radiserne og løgene.
- Hun såede ærter ved siden af squashen.
- Hun såede tomater nærmest solsikkerne.

1. ____________________
2. ____________________
3. ____________________
4. ____________________
5. ____________________
6. ____________________

ILLUSTRERET AF DENISE KIRBY

Hjertets hemmelighed: Otte. Lottes have: (1) tomater, (2) radiser, (3) agurker, (4) løg, (5) ærter, (6) squash.

HELLIGÅNDENS GAVE

ILLUSTRERET AF KRISTY MORRIS

Da Jesus steg op fra dåbens vande, dalede Helligånden ned i form af en due og kom over ham (se Matt 3:16). Duen er et symbol på sandhed, renhed og fred og er en smuk påmindelse om velsignelserne ved Helligåndens gave. Hver eneste person, der døbes som medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, modtager ved håndspålæggelse denne storslåede gave.

HELLIGÅNDEN ER ET VIDNE OM EVANGELIETS SANDHED

Helligånden er en talsmand, en vejleder, en lærer og et vidne. Gennem dens kraft kan vi »kende sandheden i alle ting« (Moroni 10:5). Gennem dens kraft modtager vi et vidnesbyrd om Jesus Kristus. »Ingen kan sige: Jesus er Herre! undtagen ved Helligånden« (1 Kor 12:3).

Helligånden bekræfter også sandfærdigheden af skrifterne og profeterne. Da søster Flori Cobo de Lumbreras fra Cádiz i Spanien læste Mormons Bog, havde hun »et stærkt ønske om at spørge Gud, om denne bog var sand, om Joseph Smith virkelig var en profet, og om Gud ønskede, at jeg skulle slutte mig til Kirken.

Jeg vendte og drejede mig i sengen, lå urolig i 4-5 timer og knælede endelig ved sengekanten og begyndte at påkalde min Fader. Svaret kom med stor kraft i mit hjerte. Hvilken glæde! Hvilken fred! En varm følelse omgav mig.«

• *Hvilke sandheder har Helligånden bevidnet over for dig?*

• *Hvordan føler du det, når Helligånden er med dig?*

HELLIGÅNDEN KAN VÆRE EN STADIG LEDSAGER

Alma taler gribende til os hver især, når han siger: »Og nu spørger jeg jer ... om I har mærket en forandring i hjertet, og dersom I har følt jer påvirket til at synge sangen om den forløsende kærlighed, vil jeg spørge jer, om I også føler således nu?« (Alma 5:26). Vi må til stadighed arbejde på at have Helligåndens ledsagelse, for dens nærværelse afhænger af vores retfærdighed. Helligånden kan kun påvirke os, når vi er ydmyge, trofaste og lydige. Vi må stræbe efter at holde budene, så vi kan høre den »stille, sagte røst.«

Pam, en søster, som ikke havde været aktiv i Kirken i årevis, fandt, at dette var sandt, da hun dagligt kæmpede for at forandre sit liv og omvende sig fra tidligere fejltrin, der lå som en tung byrde i hendes sind. Da hun oprigtigt søgte Helligåndens ledsagelse, var hun i stand til at bede med større ihærdighed og til at holde Herrens bud. På grund af hendes tro, håb og omvendelse påvirkede Helligånden hendes liv og forandrede det, hvilket til sidst førte hende til at modtage templets velsignelser.

Helligåndens ledsagelse fylder vores hjerte med glæde og fred. »Håbets Gud fylde jer med al glæde og fred i troen, så at I bliver rige i håbet ved Helligåndens kraft!« (Rom 15:13). Når vi forsøger at være værdige til at have Helligånden hos os, og når vi følger dens hvisken, modtager vi vejledning, støtte, trøst og bekræftelse.

• *Hvornår fjerner Helligånden sig fra vores tilværelse?*

• *Hvordan kan vi genvinde dens nærværelse?*

SPENCER W. KIMBALL

HAN GAV IKKE OP

Petrea Kelly

I foråret 1972 blev præsident Spencer W. Kimball meget syg. Han tjente da som fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum. Strubekræften var kommet igen, og hans hjerte truede med at give op på grund af en tilstoppet arterie og en dårligt fungerende hjerteklap. Han var 77 år gammel. Kræften blev standset med kobolt-behandlinger, og hans læger anbefalede en kompliceret hjerteoperation med kun en beskeden chance for succes.

Ved et møde med sine læger og præsident Harold B. Lee fra Det Første Præsidentskab sagde præsident Kimball træt: »Jeg er en gammel mand og er rede til at dø.« Han overvejede, om det i hans alder var fornuftigt at kæmpe så meget for at forlænge livet, når hans tid måske var kommet. Præsident Lee rejste sig og sagde med overbevisning: »Spencer, du er blevet kaldet! Du skal ikke dø! Du skal gøre alt, der er nødvendigt for at passe på dig selv, og fortsætte med at leve.«

Spencer gav ikke op og døde. Han var ikke en mand, som gav op, uanset hvor vanskelig opgaven var.

EN TID MED FORANDRING

Operationen blev udført, og den var vellykket. Mens præsident Kimball kom sig, døde præsident Joseph Fielding Smith. 18 måneder senere døde præsident Harold B. Lee også, og Spencer W. Kimball blev Kirkens 12. præsident. I betragtning af hans alder og helbred forventede de fleste, at hans tid som præsident ville blive en overgangsperiode. Men i stedet blev det en energisk tid med mirakler. I de følgende 12 år fik man, med ældste Neal A. Maxwells ord, »ofte følelsen af, at [præsident Kimball] altid stod på den næste bjergryg og ventede på, at Kirken skulle indhente ham. Selv om han smilede til os og vinkede os frem, ville han gerne have set os bevæge os mere end blot en lille smule hurtigere.«

En aften tændte den 14-årige Spencer en petroleumslampe og læste det første kapitel i 1 Mosebog. Et år senere lukkede han Bibelen. Han »havde læst hvert eneste kapitel i den store og herlige bog.«

ILLUSTRERET AF PAUL MANN

Han talte om betydningen af missionering og udfordrede os til at »forøge vores indsats.« Han sagde: »For mig ser det ud til, at Herren valgte sine ord, da han sagde 'enhver nation,' 'ethvert land,' 'jordens fjerneste egne,' 'hvert sprog,' 'hvert folk,' 'hver eneste sjæl,' 'hele verden,' 'mange lande.'« Han opfordrede os til at bede om, at hjertet hos ledere af undertrykkende regimer måtte blive blødgjort, og at de ville tillade, at missionærerne kom ind i deres lande. Antallet af missionærer fordobledes, og næsten tre millioner mennesker kom ind i Kirken. Ved præsident Kimballs død var 60% af Kirkens stave blevet oprettet i hans tid som præsident.

Spencer W. Kimball fremhævede betydningen af tempeltjeneste, og antallet af templer steg fra 15 til 37, hvortil kom flere andre bekendtgjort eller under opførelse.

Han talte om familiens betydning som den grundlæggende enhed i Kirken, og en ny mødeplan for søndagsmøderne blev indført for at give familierne mere tid sammen.

En ny salmebog på engelsk blev udgivet, som blev model for de mange udgaver på andre sprog, der fulgte senere.

Han talte om betydning af studium af skriften, og nye udgaver af standardværkerne med mere omfattende krydshenvisninger og et bedre emneregister blev udgivet. Enkeltpersoner og familier blev opmuntret til at studere skrifterne. To åbenbaringer blev tilføjet til skrifterne – synet af det celestiale rige givet til Joseph Smith (L&P 137) og synet om de dødes forløsning givet til præsident Joseph F. Smith (L&P 138).

De Halvfjerds' Første Kvorum blev formelt organiseret og udvidet, således at der var flere generalautoriteter til at varetage ansvaret for en hastigt voksende verdensomspændende kirke. Mænd fra et halvt dusin forskellige lande blev kaldet til dette kvorum. Alle generalautoriteter, herunder også præsident Kimball, havde en omfattende rejseaktivitet, og områdekonferencer blev afholdt i mange byer på seks kontinenter.

Men det måske mest spændende øjeblik fandt sted i juni 1978, da Herren åbenbarede, at tiden var kommet til at skænke præstedømmet til værdige mænd blandt alle racer (se L&P Officiel erklæring nr. 2).

NÅR HAN HVISKEDE, LYTTEDE VI

Alle gode lærere ved, at en af de bedste måder at fange elevernes opmærksomhed på er at hviske. Præsident Kimball hviskede, ikke fordi han ønskede det, men fordi kræft havde taget det meste af hans stemmebånd. Og han fangede vores opmærksomhed! Vi lyttede betaget til hans inspirerede råd:

»Jeg har opdaget, at når jeg bliver skødesløs i mit forhold til guddommen, og når det forekommer mig, at intet guddommeligt øre lytter, og ingen guddommelig røst taler, så er jeg meget langt fra Herren. Hvis jeg fordyber mig i skrifterne, bliver afstanden mindre, og åndeligheden vender tilbage.«

»Dyrk alle de fødemidler, som I på nogen måde kan på jeres ejendom.«

»Nu beder vi jer rydde op omkring jeres huse og på jeres gårde ... og i det hele taget gøre vore ejendomme så smukke at se på som muligt.«

»Ethvert menneske bør føre en dagbog, og ethvert menneske *kan* føre en dagbog.«

»Lidelser kan gøre mennesker hellige, efterhånden som de lærer tålmodighed, langmodighed og selvbeherskelse.«

»Et ægteskab kan være vellykket, så længe der ikke hersker selviskhed.«

»Synet af en nation, der beder, er mere overvældende end en atombombes eksplosion.«

»Tryghed kommer ikke af uudtømmelige rigdom, men af en uudslukkelig tro.«

»Jeg ved, at Jesus Kristus er den levende Guds Søn, og at han blev korsfæstet for verdens synder. Han er min ven, min Frelser, min Herre, min Gud.«

På grund af sin store kærlighed til andre tilbragte præsident Kimball mange timer med at rådgive dem, som var blevet svækket af synd, eller som kæmpede med modgang.

FORBEREDELSESÅR

Herren havde bestemt forberedt Spencer W. Kimball til netop denne tid. Han kendte hans enestående talenter, havde set ham udvikle sig gennem mange prøvelser og vidste, at han var manden, som kunne lede Kirken i en tid med så stor vækst og begejstring.

Spencer W. Kimball blev født den 28. marts 1895 i Salt Lake City, som det sjette barn hos Andrew og Olive Woolley Kimball. Da han var tre år gammel, blev hans far kaldet som præsident for St. Joseph Stav i det sydøstlige Arizona, så familien foretog den fire-dages rejse mod syd.

Spencer trivedes i Gila-dalen, men han lærte også at kende sorg. Hans mor døde her, da han var kun 11 år. Fire af hans søstre døde også.

Første verdenskrig knuste hans håb om en højere uddannelse, men han tjente på en mission i det centrale USA og blev senere gift med Camilla Eyring, der var skolelærer. De fik tre sønner og en datter. Han etablerede sin egen forsikringsvirksomhed, var aktiv i lokalsamfundet og tjente i så forskellige kirkekaldelser som dirigent, stavssekretær og stavspræsident.

IHÆRDIGHED BELØNNET

En ungdomsoplevelse fortæller os meget om hans personlighed og evner. Da Spencer var 14 år, deltog han i et møde, hvor taleren spurgte, hvor mange i forsamlingen, der havde læst Bibelen. Han følte sig elendig til

mode, da han ikke kunne løfte sin hånd. Han skrev: »Den selv samme aften, lige efter denne tale var slut, gik jeg hjem og klatrede op til mit lille loftskammer, tændte en lille petroleumslampe, som stod på det lille bord, og jeg læste de første kapitler i 1 Mosebog. Et år senere kunne jeg lukke Bibelen, og jeg havde læst hvert eneste kapitel i den store og herlige bog.«

Han lærte at arbejde hårdt og længe på sin fars gård, og han var ikke én, som gav op let. Da han blev kaldet til De Tolv Apostles Kvorum i 1943, var han chokeret, overvældet og ydmyg. I sin første tale som apostel ved oktoberkonferencen i 1943 vidnede han:

»Jeg husker at have læst, at Jakob kæmpede hele natten 'indtil daggry' for at få en velsignelse. Og jeg vil gerne sige her, at i 85 nætter har jeg gennemgået den samme oplevelse, kæmpet for at få en velsignelse. 85 gange har daggryet fundet mig på knæ i bøn til Herren om at hjælpe mig og styrke mig og gøre mig stærk nok til det store ansvar, der er pålagt mig.«

Offentliggørelsen af åbenbaringen i juni 1978 illustrerer også hans tålmodighed: »Vi har bedt længe og oprigtigt for disse trofaste brødre og har tilbragt mange timer i templets øvre værelser i ydmyg bøn til Herren om guddommelig vejledning.

Han har hørt vore bønner og har gennem åbenbaring bekræftet, at den længe forjættede dag er kommet, hvor hver trofast, værdig mand i Kirken kan modtage det hellige præstedømme« (L&P Officiel erklæring nr. 2).

Måske var Spencer W. Kimballs tålmodighed og målbevidsthed netop de egenskaber, der var nødvendige for at tilvejebringe denne store velsignelse fra Herren.

»Jeg elsker mennesker«

I en tale til en gruppe soldater kort efter sin kaldelse til De Tolv Apostles Kvorum udtrykte ældste Kimball sine følelser af ydmyghed og undren over, at et sådant kald kunne komme til ham. Men derpå sagde han: »Jeg ved ikke nøjagtigt, hvorfor Herren har kaldet mig, men jeg har i hvert fald ét talent at tilbyde. Min far har lært mig, hvordan man skal arbejde; og hvis Herren kan bruge en arbejder, så er jeg parat.«

Hans energi, hans lange arbejdsdage og den måde, hvorpå han anvendte sit motto – »Gør det« – på sig selv, blev legendarisk. Men altid var hans store kærlighed til andre åbenlys i hans tilværelse. Faktisk beskrev han ofte sig selv ved at sige: »Jeg elsker mennesker.«

Præsident Kimball havde en særlig kærlighed til lamaniterne. I sin patriarkalske velsignelse fik han at vide: »Du vil forkynde evangeliet for mange mennesker, men især for lamaniterne.« Som medlem af De Tolvs Kvorum fik han ansvaret for de indianske missioner og senere for missionerne i Sydamerika. Præsident George Albert Smith pålagde ham specielt at tage sig af indianere i hele verden.

Beretninger om hans gode gerninger og omtanke er talrige. En dag med sne, hvor mange flyafgange var blevet aflyst, var tusinder strandet i en travl lufthavn. En ung mor og hendes to-årige barn ventede i en endeløs kø på at købe en billet. Barnet var træt og sultent, og moderen var gravid og kunne ikke bære sit barn. Barnet sad klynkende på gulvet, mens moderen skubbede hende frem med sin fod. Folk i køen bag hende beklagede sig og kritiserede hende, og den unge mor havde lyst til at græde.

Da kom en mand hen til hende med et venligt smil. »Kære ven, det ser ud, som om du har brug for lidt hjælp.« Han løftede barnet op i sine arme, trøstede det og gav hende et stykke tyggegummi. Da han fortalte de andre i køen om kvindens vanskelige situation, lod de hende komme frem foran køen. Manden førte hende ud til flyet. Da hun gik ombord på flyet, tænkte hun. »Hvilken vidunderlig mand, og jeg ved ikke engang, hvad han hedder.« Nogle dage senere så hun hans billede i en avis og fandt ud af, at han var ældste Spencer W.

Præsident Kimball rejste vidt omkring, afholdt områdekonferencer, indviede templer – hvilket bragte Kirkens velsignelser ud til en stadig større del af verden. Hans kærlighed rakte ud til enhver nationalitet og fik ham til at søge den åbenbaring, der bragte præstedømmet til alle værdige mænd.

Kimball fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Ved en anden lejlighed spurgte en biskop i Sydamerika, om ældste Kimball kunne velsigne en døende mand på hospitalet mellem møderne ved en stavskonference. De for hen til hospitalet og løb op ad trapperne og ned ad gangen. Da de trådte ind på stuen, mindedes biskoppen, »skete der en forbløffende forandring. Ældste Kimball så ud til at have masser af tid.« De talte roligt sammen, salvede manden og gik. Da de var ude af døren, løb de hen til bilen og skyndte sig tilbage til konferencen.

Mange indlagte på hospitaler er blevet velsignet og trøstet af en langt sygere Spencer Kimball under hans mange hospitalsophold. Han sagde engang: »Mit liv er som mine sko – det skal slides op i tjenesten.«

Han tilbragte meget tid med at rådgive personer, som var blevet svækket af synd, eller som kæmpede med modgang. Den sorg og den glæde, han oplevede med dem, inspirerede til hans bøger *Tilgivelsens mirakel* og *Faith Precedes the Miracle,* som igen har inspireret mange flere medlemmer af Kirken.

HAN GAV IKKE OP

Hvis Spencer W. Kimball var død som 77-årig, ville han have levet et vidunderligt liv som missionær, ægtefælle, far, forretningsmand, stavsse-

kretær, stavspræsident og i 30 år som apostel. Hans mange kampe med dårligt helbred, hans gode gerninger, hans kærlige visdom ville være et monument over hans liv.

Men i en alder, hvor de fleste trækker sig tilbage og slapper af, blev han givet den største udfordring, en mand kan få. Han modtog en kaldelse, han aldrig havde ventet at få og han højnede den på en sådan måde, at millioner af mennesker, levende og døde, blev velsignet. ☐

KILDER

1. Edward L. Kimball, »Spencer W. Kimball,« i *The Presidents of the Church*, red. Leonard J. Arrington, Salt Lake City: Deseret Book Company, 1986.
2. Edward L. Kimball, »Spencer W. Kimball,« *Encyclopedia of Mormonism*, 4 bd., New York: Macmillan Publishing Company, 1992, 2:785-789.
3. »Spencer W. Kimball,« i *Mit rige skal rulle frem*, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, 1979.
4. *Ensign*, december 1985, s. 8-41.

Højdepunkter i Spencer W. Kimballs liv (1895-1985)

År	Alder	Begivenhed
1895		født den 28. marts i Salt Lake City.
1898	3	familien Kimball flytter til Thatcher i Arizona.
1906	11	hans mor, Olive Kimball, dør den 18. oktober.
1914-16	19-21	tjener på mission i det centrale USA.
1917	22	bliver gift den 16. november med Camilla Eyring.
1938	42	bliver præsident for Mount Graham Stav i Arizona.
1943	48	opretholdes den 7. oktober som medlem af De Tolv Apostles Kvorum.
1957	62	strubekræft nødvendiggør fjernelsen af et og et halvt stemmebånd.
1969	74	udgiver *Tilgivelsens mirakel*.
1970	75	bliver fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum.
1972	77	gennemgår en hjerteoperation.
		bliver den 7. juli præsident for De Tolv Apostles Kvorum.
1973	78	indsættes og ordineres den 30. december som Kirkens 12. præsident.
1974	79	opretholdes den 6. april som præsident for Kirken.
1976	81	de hellige godkender den 3. april flere åbenbaringer som hellig skrift.
1977	82	indvier Polen til evangeliets forkyndelse.
		(Dette var det første besøg af en af Kirkens præsidenter bag jerntæppet).
1978	83	bekendtgør den 8. juni en åbenbaring om, at præstedømmet kan gives til alle værdige mandlige medlemmer.
1979	84	Kirkens udgave af King James-oversættelsen udgives.
1980	85	den samordnede mødeplan iværksættes den 2. marts.
1981	86	en ny udgave af tre-i-en udgives.
1985	90	en ny salmebog på engelsk udgives i august.
		dør den 5. november i Salt Lake City.

FOTO: JOHN LUKE

En fars velsignelse

Amanda Means

Min biskop og jeg sad på hans lille, velorganiserede kontor. Han betragtede mig gennem sine briller. »En patriarkalsk velsignelse er en velsignelse fra vor himmelske Fader. Når du går gennem livet, vil din velsignelse lidt efter lidt give større mening.«

Jeg rejste mig fra den lille træstol og gav biskoppen hånden. Han gav mig anbefalingen til en patriarkalsk velsignelse. Jeg takkede ham og forlod kontoret.

I den sidste tid har jeg overvejet nogle spørgsmål. Elsker min himmelske Fader mig virkelig? Ved han virkelig, hvem jeg er? Kender han mig personligt, og elsker han mig, som jeg er, og ikke kun fordi jeg er en af hans døtre?

Jeg prøvede at finde så mange svar, som jeg kunne. »Gud elsker dig, fordi du er hans datter,« fortalte mine lærere vores klasse i Unge Piger.

»Du bør føle, du er noget særligt, for du er Guds barn,« havde mine lærere i Primary fortalt mig.

Jeg vidste, at alt dette var sandt. Jeg vidste, at han elskede mig. Jeg vidste, at jeg var Guds barn. Men ville vor himmelske Fader være i stand til at udpege mig blandt alle sine børn? Elskede han mig på grund af mine egenskaber og min personlighed?

Jeg kørte hen til kirken med min mor og gik raskt hen til det lille kontor, hvor patriarken ventede. Han var en ældre mand, der smilede og havde nogle varme og venlige øjne.

Han gav os en kort gennemgang af, hvad en patriarkalsk velsignelse er, og hvor hellig den er. Han lagde derpå sine hænder på mit hoved og begyndte at tale på min himmelske Faders vegne.

Jeg lyttede opmærksomt til hvert eneste ord, han sagde. Jeg mærkede Ånden så stærkt ind imellem, at jeg ikke kunne lade være med at græde. Jeg fik det svar, som mit hjerte havde ønsket at høre: »Jeg forsikrer dig om, at din himmelske Fader kender dig indgående og elsker dig.« Patriarken nævnte flere ting, som kun min himmelske Fader kender. Jeg havde en følelse af fuldstændig kærlighed og omsorg.

Jeg ved nu, at min himmelske Fader elsker mig og kender mig, ligesom han kender jer hver især. Han elsker jer, som I er. □

UDVANDRINGEN FRA EGYPTEN

OM AT SE DEN SOM EN PRØVE, ET VIDNESBYRD OG ET FORBILLEDE

S. Kent Brown

Da Moses blev kaldet af Gud til at lede israelitterne ud fra trældom i Egypten, havde han sikkert ingen anelse om, hvor langt Gud ville gå for at befri de hebræiske slaver. Der ville komme plager, der berørte egypterne, men ikke israelitterne, guddommelig beskyttelse mod dødens engel, en mirakuløs flugt gennem Det Røde Hav, vand og manna i ørkenen og ikke mindst de store åbenbaringer på Sinajs bjerg. Udvandringen viste israelitterne, at Herren var trofast, og at de var hans folk.

Udvandringen fra Egypten er uden tvivl en af Guds mest mindeværdige handlinger til gavn for Israel før forsoningen. Dens demonstration af stor styrke og mageløs bekræftelse på Guds kærlighed viste Herrens evne til at redde og støtte sit folk og var

***Til venstre:* Udskæringer på de massive søjler i Karnak-templet i Luxor, Egypten. *Herunder:* En af de mægtige pyramider ved Giza. I Egypten så israelitterne menneskers storhed blegne i sammenligning med Guds magt og herlighed.**

FOTO: FLOYD HOLDMAN

også et billede på Kristi forsoning. Profeter, ledere og lærere i både Israel og i Mormons Bogs lande har ofte henvist til udvandringen for at styrke troen på Guds evne til at udfri sit folk – ikke blot fysisk, men også åndeligt – gennem kraften i Kristi forsoning. Atter og atter blev disse belæringer gentaget i forskellig form, når nye generationer af Herrens folk undslap forfølgelse gennem tro på deres almægtige Gud.

UDVANDRINGEN OG ISRAEL

Da Moses' første henvendelse til Farao slog fejl, skete der næsten omgående tre ting. For det første forøgede Farao slavernes arbejdsbyrde (se 2 Mos 5:6-19). For det andet beklagede hebræerne som følge heraf sig over Moses og Aron, fordi de forstyrrede den daglige rutine (se 2 Mos 5:20-21). Og endelig fik Moses selv pludselig tvivl om, hvorvidt Herren virkelig ville gøre alt det, han hævdede (se 2 Mos 5:22-23).

På dette tidspunkt forsikrede Herren Moses om, at det foretagende, israelitterne havde påbegyndt, var det rette. Herren forsikrede dem ikke blot om, at han bestemte, men også at hebræerne kunne sætte hele deres lid til hans forjættelser: »Jeg er Herren ... jeg husker på min pagt ... Jeg vil tage jer til mig som mit folk, og jeg vil være jeres Gud ... Jeg vil føre jer til det land« (2 Mos 6:2-8).

Ved at omtale sig selv i første person understregede Herren, at han bestemte begivenhederne og ville sikre israelitternes velbefindende – på det tidspunkt og fremover. Faraos ændring i en mangeårig aftale med israelitterne havde allerede lært dem, at man ikke kunne stole på mennesker og deres institutioner (se 2 Mos 5:14-16). Nu kunne Herren arrangere udviklingen, således at han kunne overbevise dem om, at han var den eneste, de kunne regne med.

Således var der i plagerne, der hærgede Egypten, begyndende med plagen med fluerne, en klar forskelsbehandling mellem de israelittiske slaver og egypterne (se 2 Mos 8:23; 9:4-7). Omfanget af Herrens magt blev dramatisk demonstreret, da israelitterne undslap dødens engel ved at følge nogle enkle instrukser beskrevet af Herren (se 2 Mos 12:3-30). Endnu mere dramatisk var det, da Herren senere viste sin almagt ved at sende sit folk en beskyttende engel og »skysøjle«, da en hær af stridsvogne forfulgte israelitterne og fremkaldte en tillidskrise (se 2 Mos 14:8-20).

Den endelige udfrielse fandt sted ved at slippe bort gennem havet, hvilket viste Herrens kontrol over naturen (se 2 Mos 14:15-16, 21-31). Disse magtdemonstrationer overbeviste endelig hebræerne – i det mindste en tid. Folket »frygtede ... Herren, og de troede på Herren og på hans tjener Moses« (2 Mos 14:31). Selv om Israels nyfundne tro hurtigt blev rystet, da de løb tør for vand og mad i ørkenen, viste Herrens ved at forsyne sit sultne folk med vand, manna og vagtler atter, at han kunne og ville sørge for dem.

Nu hvor Herren havde vist, at han var den trofaste Gud, var han klar til at indgå en pagt med de tidligere slaver. Dette gjorde han på Sinajs bjerg. En generation senere på tærsklen til israelitternes indtog i det forjættede land fremsatte Moses følgende kommentar til begivenhederne på Sinaj:

»Mon noget folk har hørt Gud tale inde fra ilden, sådan som du har, og har bevaret livet? ... Du har fået det at se, for at du skulle vide, at det er Herren, der er Gud, og at der ikke er nogen anden end ham« (5 Mos 4:33, 35).

Disse oplevelser og andre forbundet med udvandringen fra Egypten tjente som centrale symboler på Israels forhold til Herren i en lang række fremtidige slægtled. Jødernes påskefest tjente som en stadig påmindelse om, at Gud havde grebet ind og reddet Israel. Denne fest er, dengang og nu, altid blevet fejret, som var det lige sket, og som om deltagerne selv var det slægtled, der var blevet ført ud af Egypten.

Herudover gengav tre særskilte opregninger Guds mange handlinger i Egypten til gavn for Israel – handlinger, som var centrale ved fremstillingen af deres tro. I henhold til et påbud i 5 Mosebog, kapitel 6, skulle forældre ikke alene undervise deres børn i Guds lov, men når børnene spurgte om oprindelsen til de love og retsregler skænket dem af Gud, skulle de blandt andet svare: »Vi var Faraos trælle i Egypten, men Herren førte os ud af Egypten med stærk hånd« (v. 21). Et lignende udtryk skulle udtales, når en israelit bragte førstegrøden fra jorden som et offer til Herren (se 5 Mos 26:5-9).

Josva viste vejen for fremtidige festligholdelser, da han ved en ceremoni, han udførte i Sikem kort før sin død, gengav Guds mægtige gerninger ved at befri Israel fra slaveri (se Jos 24:2-14). Indtrykket af udvandringen fra Egypten i Israels hjerter måtte ikke svækkes i de kommende generationer.

UDVANDRINGEN OG MORMONS BOG

For folket i Mormons Bog var udvandringen ligesom for israelitterne et levende bevis på Guds magt og kærlighed. Det inspirerede til håb, tro og tillid i generation efter generation. For at overbevise læserne om hans vidnesbyrd om, at Jesu Kristi navn er det eneste, hvorved frelse kommer, valgte Nephi at anvende udvandringen som kernen i sin hellige ed: »Så sandt som Gud Herren lever, der førte Israel ud af Ægyptens land og gav Moses magt til at helbrede folkene, efter at de var blevet bidt af giftige slanger ... er der intet andet navn givet under himlen, hvorved mennesket kan blive frelst, uden navnet Jesus Kristus« (2 Nephi 25:20).

Da Nephi ønskede at bevise for sine genstridige brødre, at Herren kunne lede deres far Lehi til et forjættet land, henviste han til begivenhederne omkring udvandringen fra Egypten som den ypperste demonstration af Guds magt til at gennemføre sine løfter (se 1 Nephi 17:23-42). En anden Nephi, Helamans søn, besvarede argumenter fra »mænd, der ... tilhørte Gadiantons hemmelige bande,« ved at bruge udvandringen fra Egypten som sit væsentligste bevis på, at Guds profeti-

***Begyndende foroven:* Fårepasning i udkanten af Nil-deltaet. En mulig rute for udvandringen fra Egypten. Det Røde Hav, som Moses skilte ved hjælp af Herrens kraft. Beduiner i dag lever på næsten samme måde, som israelitterne gjorde på deres vandring.**

ske ord vil blive opfyldt (se Helaman 8:1, 11-13).

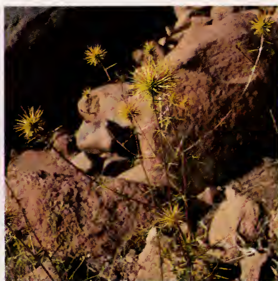
Da slavebundne folk i Mormons Bog kaldte på Gud for at blive befriet, skete det på samme måde, ved at de brugte Israels råb i deres fangenskab. To sådanne tilfælde skete i den koloni, der forlod Zarahemla under ledelse af Zeniff for at genvinde det oprindelige nephitiske hjemland – et forsøg, der til sidst blev opgivet på grund af lamanitisk undertrykkelse.

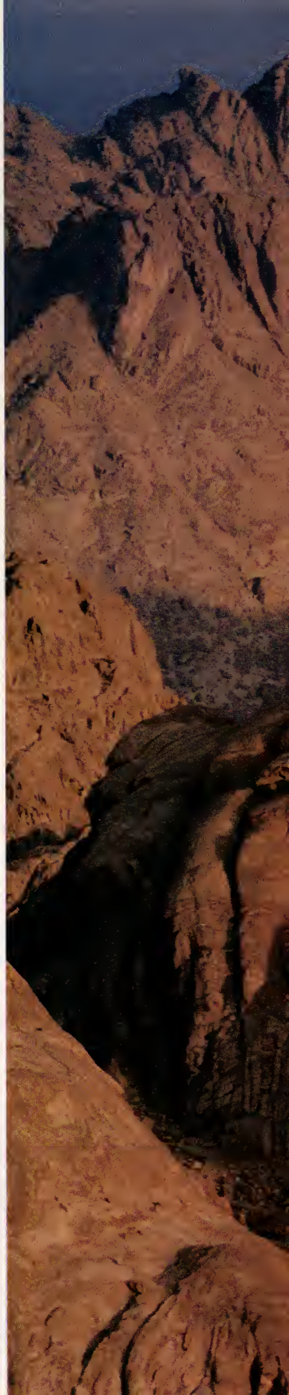
Den første af disse grupper, som kaldte på Herren, var gruppen på 450 personer, som under ledelse af Alma den ældre flygtede for kong Noa og derpå slog sig ned i Helams land (se Mosiah 23:1-20). Med tiden blev de bragt i trældom og søgte befrielse gennem Herren (se Mosiah 23:21-24:25). Den anden gruppe, kong Limhis folk, erfarede, at selv ikke en række væbnede oprør kunne befri dem fra at være lamaniternes slaver (se Mosiah 21:2-13). Kort efter et nederlag »råbte de uophørligt til Gud ... om han ville udfri dem af deres lidelser« (Mosiah 21:14).

I hvert enkelt tilfælde blev udvandringen fra Egypten taget frem som bevis på, at Gud kan og vil redde sit folk. »Sæt jeres lid til ... den Gud, som førte Israels børn ud af Ægyptens land,« bønfaldt Limhi sit folk (Mosiah 7:19).

Men udvandringen fra Egypten tjente som mere end en bekræftelse af Guds magt for disse to grupper i trældom. Den bibragte også et forbillede for deres flugt. I hver situation kontrollerede Herren begivenhederne og åbnede en udvej for flugt, ligesom han havde gjort for det fordums Israel. Han blødgjorde fx hjertet hos dem, der holdt dem fangne, ligesom han havde blødgjort Faraos hjerte ved hjælp af plager (se Mosiah 21:15; 23:29). Til sidst undslap de med deres ejendele, først og fremmest deres »flokke og hjorde« – en ikke ringe bedrift (se Mosiah 22:10-11; 23:1; 24:18).

Til højre: **Udsigten fra toppen af Sinajs bjerg. På Sinaj talte Gud til Moses og gav Israel de ti bud. Israelitterne slog lejr ved Sinaj i mere end et år og byggede deres transportable tabernakel.** ***Herunder:*** **Langs stien til toppen.**

Kong Mosiah sammenfattede befrielsen af de to grupper: »Og havde det ikke været for deres alvise Skabers mellemkomst ... havde de uundgåeligt været i trældom endnu. Men ... fordi de med kraft råbte på ham, udfriede han dem af trældom« (Mosiah 29:19-20). Tydeligvis så både Limhis folk og gruppen sammen med Alma udvandringen fra Egypten som et forbillede for deres egne oplevelser. Den gav dem mod og tro på, at Herren ville udfri dem, som han havde gjort med de fordums israelitter.

UDVANDRINGEN OG FORSONINGEN

For Jesu tilhængere mindskedes den overordnede betydning af udvandringen fra Egypten efter forsoningen, fordi forsoningen erstattede udvandringen som det primære symbol på tro og håb. Skribenterne i Mormons Bog forud for forsoningen benyttede tilmed et sprog og beskrivelser, der er forbundet med udvandringen, til at beskrive virkningen af forsoningen mere fuldstændigt.

Jakob sammenlignede fx den fremtidige forsoning med »befrielse« og »flugt« i en lang tale fyldt med vendinger, der beskrev udvandringen. Han citerede Esajas, hvis profetier om Israels indsamling i de sidste dage udgør det, nogle kommentatorer har kaldt den »anden udvandring« – den begivenhed, hvor »Messias anden gang [vil] indstille sig på at genoprette sit folk« (2 Nephi 6:14).

Jakob skrev, idet han anvendte et ordvalg forbundet med forsoningen:

»O, hvor stor er ikke Guds godhed, som bereder en udvej til vor *flugt* fra dette frygtelige uhyres magt ... døden og helvede ... Og på grund af vor Gud, den Israels Helliges vej til *befrielse*, skal denne død, den timelige død, som jeg har talt om, opgive sine døde, hvilken død er graven« (2 Nephi 9:10-11; fremhævelse tilføjet; se også Es 50-52).

Alma den yngre forbinder også forsoningen med udvandringen fra Egypten. Han fortæller sin søn Helaman om sin omvendelse og erklærer så: »Gud har *udfriet* mig ... af døden; ja, jeg *sætter min lid til ham*, og han vil fremdeles *udfri* mig.« Han fortsætter med at prise Gud, fordi han »har ligeledes ført vore fædre ud af Jerusalems land; og han har også ved sin evige magt *udfriet* dem af trældom og fangenskab fra tid til anden« (Alma 36:27, 29; fremhævelse tilføjet).

For Jakob og Alma viser udvandringen og forsoningen Guds almægtighed på parallelle måder. Forsoningen tilvejebringer en åndelig befrielse for syndens slaveri på samme måde, som udvandringen fra Egypten betød en fysisk flugt fra Faraos slaveri.

Esajas' profetier bruger ordvalg knyttet til udvandringen til at beskrive Messias' indsamling af Israel. Disse profetier blev anvendt af Frelseren selv i 3 Nephi. Eksempler er sådanne passager som »Løs dine halslænker, du fangne Zions datter« (Es 52:2; 3 Nephi 20:37). »I sin tid drog mit folk ned til Egypten for at bo der,« mindes Herren og henviser til dengang, da Jakobs familie oprindeligt flyttede til Egypten for at være sammen med Josef (Es 52:4). Befalingen »Bryd op, bryd op, drag bort fra byen, rør ikke ved noget urent!« hidkalder mindet om Israels flugt ud i ørkenen (Es

I det ufrugtbare og øde terræn på Sinaj halvøen demonstrerede Gud sin guddommelige evne til at befri sit folk – ikke blot fysisk, men også åndeligt – gennem kraften i Kristi forsoning.

52:11; 3 Nephi 20:41). Og den beroligende forsikring om, at anden gang Guds folk skal flygte fra ugudelighed, skal de »ikke drage bort i hastværk, I skal ikke flygte; for Herren går i spidsen for jer, Israels Gud er bag jer,« genkalder og vender bevidst rundt på begivenhederne under udvandringen fra Egypten (Es 52:12; se også 3 Nephi 20:42).

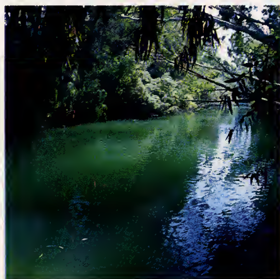
UDVANDRINGEN OG GENOPRETTELSEN

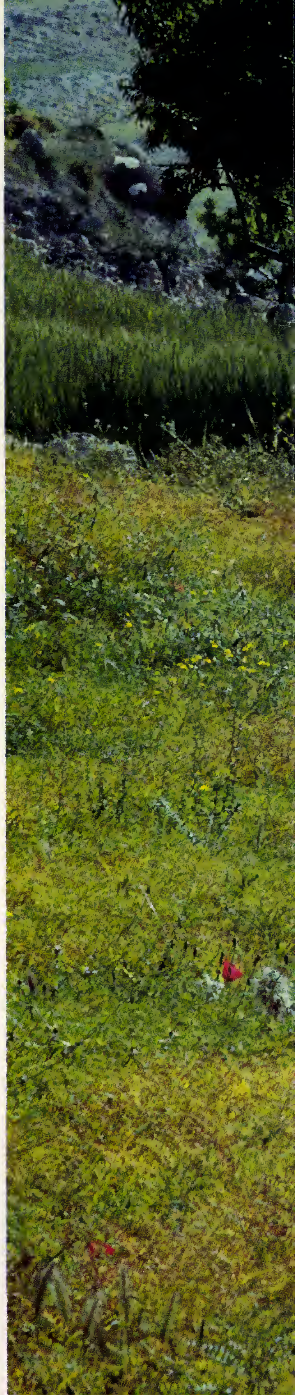
Selv om forsoningen erstattede udvandringen som det største bevis på Guds barmhjertige formåen, fortsatte Herren med at bruge billedsprog fra udvandringen til at berolige sit folk. Til de nødlidende hellige i Winter Quarters gav Herren dette råd: »Frygt ikke dine fjender, thi de er i mine hænder, og jeg vil gøre med dem, som det synes mig godt« (L&P 136:30). Som bevis har Herren erklæret: »Jeg er Herren, jeres Gud, ja, jeres fædres Gud, Abrahams, Isaks og Jakobs Gud. Jeg er den, der førte Israels børn ud af Ægyptens land, og min arm er udstrakt i de sidste dage for at frelse mit folk Israel« (L&P 136:21-22).

Jeremias profeterede, at i de sidste dage kommer dage, »da man ikke mere siger: 'Så sandt Herren lever, som førte israelitterne op fra Egypten', men siger: 'Så sandt Herren lever, som førte Israels efterkommere op og bragte dem hjem fra Nordens land' – og fra alle de lande, jeg fordrev dem til, så de kunne bo på deres egen jord« (Jer 23:7-8).

Ved at anvende billedsprog fra udvandringen forsikrer Herren os, gennem Jeremias, om en guddommelig styret fremtid – én, hvor han vil lede sit folk, ligesom han ledte israelitterne ud af Egypten. □

S. Kent Brown er professor i oldtidens hellige skrift ved Brigham Young University.

Herunder: **Jordanfloden, hvis vand blev adskilt af Guds kraft, »mens alle israelitterne gik tørskoet over« (Jos 3:16-17).** ***Til højre:*** **Det forjættede land – et frugtbart og produktivt land »der flyder med mælk og honning« (2 Mos 3:8).**

DIN TUR TIL AT UNDERVISE

Shane Barker

Ryan Periga grinede, da han gik hen foran tavlen. Ryan var præsident for vores diakonkvorum, og det var hans tur til at undervise i vores præstedømmelektion.

»Vi skal i dag gøre noget lidt anderledes,« bekendtgjorde han. »Jeg har medbragt et puslespil, og bror Warner har sagt, at vi kan bruge nogle minutter på at samle det.«

Han åbnede æsken og væltede indholdet ud på gulvet. Han lagde sig på knæ og så sig omkring: »Kom nu, giv mig en hånd!« sagde han.

Han behøvede ikke sige mere. Som typiske diakoner var vi altid ivrige efter at gøre noget, selv om det var at lægge et let puslespil. Ifølge æsken var puslespillet beregnet til børn mellem 3 og 4 år. Der var kun ca. 30 store brikker, så det tog ikke lang tid, før vi havde samlet hele billedet. Det eneste problem var, at der manglede en stor brik – lige i midten.

»Strålende,« protesterede én. »Der mangler en brik!«

»Det gør ikke noget,« sagde Ryan. »Det ser ikke så slemt ud.«

»Hvad siger du?« spurgte én. »Det ser fjollet ud.«

»Hvorfor?«

»Fordi de ikke er der allesammen!«

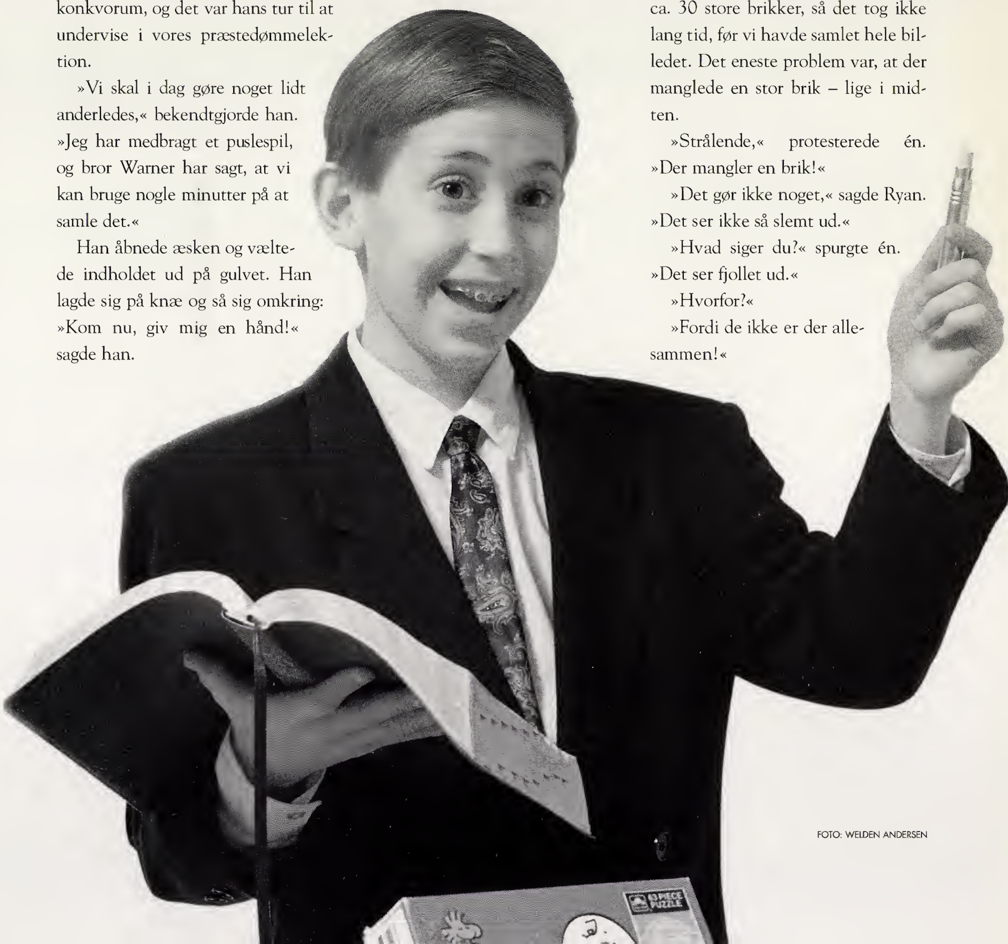

FOTO: WELDEN ANDERSEN

Ryan forsøgte at se forbavset ud. »Er det vigtigt?«

»Selvfølgelig er det vigtigt! Man kan ikke beholde et puslespil, hvor alle brikker ikke er der.«

Ryan nikkede. Derpå pegede han på den eneste tomme stol i lokalet. »I har måske bemærket, at Kevin ikke har været til præstedømmemøde et stykke tid. Vi er derfor på en måde ligesom dette puslespil. Vi er ikke komplette. Uden Kevin er vi ikke et helt kvorum.«

Ryan havde overbevist os. Han havde undervist så godt, at vi alle forstod hans hensigt. Og vi tilbragte de følgende minutter med at tale om, hvordan vi kunne bringe Kevin tilbage i kvorummet.

Ryan beviste, at man ikke behøver være generalautoritet for at undervise godt, uanset om det er i en klasse eller til familieaften.

Alle har tanker, indsigt og erfaringer, der kan bidrage til at forme og påvirke andre. Vær ikke bange for at spørge din vejleder, seminarlærer, forældre eller ægtefælle om deres tanker og bidrag. Men det allervigtigste er at huske at bede. Søg Herrens hjælp og bed om hans hjælp i dine forberedelser og til din præsentation.

Her er nogle forslag, der kan gøre din undervisning god.

FORBEREDELSE AF UNDERVISNING

1. Søg efter måder at anvende emnet på over for dine elever. Ryans undervisning var effektiv, fordi han ikke kun talte om kvorummer. Han talte om *vores* kvorum. Han talte ikke blot om at aktivere folk. Han talte om at hjælpe Kevin. Enhed i kvorummet var pludselig noget, vi alle kunne forstå.

2. Søg derefter metoder til at levendegøre din undervisning. Brug illustrationer, aktiviteter, historier og samtaler. Prøv at involvere alle. Ryans undervisning er et godt eksempel. Mens vi havde travlt med at samle puslespillet, anede vi ikke, at der var en hensigt med det, vi gjorde. Men vi var alle involverede; alle deltog.

3. Forbered dig i god tid. Du kan ikke begynde at forberede en lektion lørdag aften og forvente, at det går godt søndag formiddag. Begynd derfor planlægning i så god tid som muligt. Saml dine noter og ideer og organisér dem.

4. Husk at afslutte hver lektion med konkrete forslag til at anvende det, du har undervist i. Hvis du fx underviser om at tjene, så forbered dig på at udfordre alle til at gøre en god gerning i den kommende uge.

PRÆSENTATION AF LEKTIONEN

1. Undgå at læse lange historier. De fleste historier – selv når de er godt skrevet – har ikke samme virkning, når de bliver læst højt. Prøv at omskrive historien, fortæl den med dine egne ord. Endnu bedre er at finde en historie fra dine egne oplevelser, der fortæller det samme.

2. Brug *Stjernen* til at få ideer. Den er en fremragende kilde til historier, personlige oplevelser og citater.

3. Hvis du skal bruge skrifterne (en god idé i enhver lektion), så sørg for, at alle har et eksemplar.

4. Hvis du vil bruge en aktivitet eller illustration, så sørg for, at den er passende. Undgå aktiviteter, der kan bortlede opmærksomheden fra ånden ved mødet.

5. Vær din egen bedste lektion. Det er svært at overbevise en klasse om betydningen af bøn, hvis du ikke selv beder regelmæssigt. Men husk på, at du ikke behøver at være fuldkommen for at undervise om noget, når blot det er noget, du oprigtigt forsøger at gøre.

6. Vær begejstret for din præsentation. Hvis du ikke viser entusiasme for det, du underviser i, er der sikkert heller ikke andre, der vil.

7. Bær altid til sidst dit eget vidnesbyrd om det princip, som I har talt om.

DEN RUSSISKE

Maureen Clayton

Den russiske vagt løftede bommen, der spærrede udgangen til landevejen fra det gamle russiske militærhospital, der er bygget før anden verdenskrig. Pigerne og deres ledere kørte tavse gennem porten. De havde alle været begejstret for tjenesteprojektet, men ingen af dem havde forestillet sig, hvor taknemmelige de ville føle sig, da projektet var forbi.

De unge piger i wardet for amerikanske soldater og pårørende i Berlin havde netop tilbragt eftermiddagen sammen med 32 russiske børn, der var udsat for radioaktiv bestråling i forbindelse med ulykken på atomkraftværket i Tjernobyl. Børnene var sendt til Beelitz, der er en del af det tidligere Østtyskland, i 30 dage som en del af deres behandling, og derefter ville en anden gruppe børn følge efter i deres sted.

Pigerne havde leget med hula hop-ringe sammen med børnene. De brugte en faldskærm til at slynge skumgummibolde højt op i luften, og i en anden leg forsøgte de at flytte alle bolde fra den ene halvdel af et lokale til den anden, før der blev fløjtet. Før pigerne tog afsted, gav de hvert barn en lille pose med frugt, tyggegummi og en lille gave

FORBINDELSE

De unge piger tilbragte eftermiddagen sammen med russiske børn, der var udsat for radioaktiv bestråling i forbindelse med ulykken på atomkraftværket i Tjernobyl. »Sprogbarrieren betød intet,« sagde en pige, »for vi var i stand til at kommunikere med vores ånd.« *Til venstre:* Jessica og Tina Dorny sammen med deres nye russiske ven, den 8-årige Sasha.

FOTO: MAUREEN CLAYTON

bestående af en notesbog, en kuglepen og tre farveblyanter. Først da de kom ud på hovedvejen, blev tavsheden brudt. Men bilen fyldtes ikke med de almindelige glade lyde, der normalt lyder fra grupper af piger. Stemmerne var dæmpede, og alle følte sig berørt af det, de lige havde oplevet.

De var taget afsted for at opmuntre nogle syge børn, men til deres overraskelse havde børnene gjort det samme for dem.

Børnene sang, dansede og spillede et lille uddrag fra »Askepot« for pigerne. Selv om de ikke kunne forstå børnene, var det ingen hindring. Den 17-årige Elisabeth

De var taget afsted for at opmuntre nogle syge børn, men til deres overraskelse havde børnene gjort det samme for dem. Børnene sang, dansede og spillede et lille uddrag fra »Askepot« for pigerne.

Farnsworth sagde: »Sprogbarrieren betød intet, for vi var i stand til at kommunikere med vores ånd.«

Da børnene havde afsluttet deres program, bad børnene de unge piger om at synge for dem. »Mens vi rejste os for at synge 'Jeg er Guds kære barn' for disse børn, som ikke forstod engelsk, kom der tårer til mine øjne,« beretter Elisabeth. »Jeg fik en følelse af, at det, vi sang, var sandt, og at vi, selv om vi talte forskellige sprog og kom fra forskellige lande, alle er børn af den samme himmelske Fader, som ved, hvad hver eneste af os har brug for. Han elsker virkelig hver eneste af sine børn. Disse børn var langt væk fra deres familie, og de havde brug for at vide, at de var elsket.« Herren havde sørget for denne kærlighed gennem de unge piger.

»Jeg lærte noget, som jeg bestemt altid vil huske resten af livet,« fortæller Tina Dorny på 17. Hun blev gode venner med en 8-årig dreng, der hed Sasha, som holdt fast i noget legetøj, et stykke jernbanespor, al den tid, pigerne var der. »I løbet af et kort øjeblik lærte Sasha mig at finde lykke i de små ting, vi får, og ikke være så optaget af alt verdsligt, at vi glemmer hinanden.«

Både børnene og lægerne og sygeplejerskerne var glade for besøget og bad pigerne om at komme igen. Derfor arrangerede de at komme igen den næste fredag, men denne gang ville de komme med mad, tøj og eksemplarer af Mormons Bog på russisk. Projektet viste sig at være en så stor succes, at de unge piger i staven fortsætter med at besøge russiske børn hver måned, og det vil de gøre, lige så længe der er børn, som bliver behandlet i Beelitz.

Hver af pigerne, der forlod hospitalet den eftermiddag, havde mærket Ånden på en eller anden måde. Elisabeth var ikke den eneste, som sagde: »Mens jeg tjente andre, mærkede jeg Ånden stærkere, end jeg nogensinde har mærket den før.«

Bilen drejede om et hjørne; pigerne kunne se deres egen kirke i det fjerne. Spontant begyndte de at synge: »Fordi du gi'r mig alt,« (*Salmer og Sange*, nr. 141). De forstod nu, hvad kong Benjamin mente, da han sagde: »Når I er i jeres medmenneskers tjeneste, tjener I blot Gud« (Mosiah 2:17). □

Herren opfylder alle sine ord, **af Clark Kelley Price**

»Så gik Noa sammen med sine sønner, sin kone og sine svigerdøtre ind i arken for at undslippe vandfloden. De rene dyr og de, der ikke var rene, og fuglene og alle krybdyr på jorden kom par for par til Noa i arken, han og hun, sådan som Gud havde befalet Noa« (1 Mos 7:7-9).

Sidste dages hellige elever i Rom i Italien yder meget for at komme til seminar lørdag eftermiddag – og for at være et godt eksempel for deres venner, der ikke er medlemmer.

Se »På den rette vej i Rom,« s. 10.